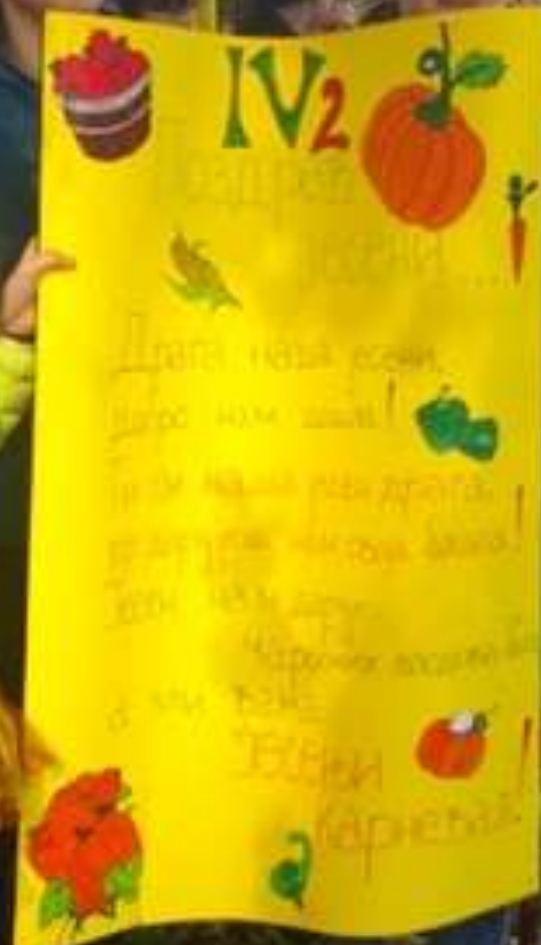

Маштарије

година I * број 1 * март 2016. године

Интервју

Свети Сава

Књиге и читање

Предузетништво

Пројекат Tell me your story

Руски децији културни клуб

Јесењи карневал

Школски лист *Маштарије* Основна школа „Свети Сава“ Београд

Главни уредник
Слађана Галушка

Редакција

Маја Анђелковић Шегуљев
Марина Луковић
Миља Кривокућа
Светлана Ленаси
Ивана Грковић
Наташа Станић
Јулија Даниловић
Александра Бошковић
Ивана Смиљковић Чевизовић

Сарадници

Ђурђа Торбица II₂
Кристина Дивац III₂
Уна Глигоријевић IV₂
Нађа Кнежевић V₃
Лара Милојевић V₃
Марија Тошић VII₂
Мина Милојевић VII₂
Ања Стојковић VII₃
Данил Собољ VIII₂

Лектор

Ивана Марковић

Технички уредник

Слађана Галушка

Директор

Дејан Станковић

Лист излази два пута годишње

Адреса редакције

ОШ „Свети Сава“
Београд, Авалска 8

Драги читаоци,

Пред вама је први број школског листа *Маштарије* у коме представљамо рад школе, дешавања на часовима редовне наставе, ваннаставне активности и постигнућа ученика и наставника.

Неколико је сталних рубрика: *Дешавања*, *Учимо стране језике*, *Звездани детектив*, *Ученици - ствараоци и Књиге и читање*. Остале рубрике су посвећене одређеним темама и у сваком броју ће бити другачије.

Читајте и уживајте!

Редакција

Садржај

Реч директора

4 О школи, постигнућима и плановима

Предузетништво

5 Пројекат *Предузетничко учење* у ОШ „Свети Сава“

Дешавања

6 Дешавања у школи у првом полугодишту
Извештаји ученика и наставника
Литерарни радови ученика

Свети Сава

14 Прослава Дана Светог Саве
15 Литерарни и ликовни радови на тему *Свети Сава*

Учимо стране језике

18 Руски дечији културни клуб

Звездани детектив

20 Занимљивости из света астрофизике

Ученици ствараоци

22 Најбољи литерарни и ликовни радови ученика
26 Текстови на тему *Моје место на Врачару*
26 Фотографије на тему *Мој град, моја улица*
30 Интервју са Дејаном Милојевићем

Пројекат “Tell me your story”

32 Ученици наше школе у међународном пројекту

Школска библиотека

34 Шта се дешава у школској библиотеци
35 Интервју са Данилом Собољем

Књиге и читање

38 Прикази и илустрације књига из пројекта
Читам, па шта?

Реч директора

Поводом објављивања првог броја школског листа *Маштарије* и као део представљања рада школе у иТвининг пројекту *Tell me your story*, ученице седмог разреда су направиле интервју са директором школе Дејаном Станковићем.

Целокупни интервју можете погледати на [YouTube страни](#) наставнице мр Маје Анђелковић Шегуљев. За *Маштарије* Дејан Станковић издваја најважније одговоре.

ОШ „Свети Сава“ је на самом врху листе београдских основних школа. Како се постижу такви резултати?

Радом и организацијом, важно је имати циљ и мотивацију и кад уложите рад, резултати неће изостати. Наши ученици постижу изванредне резултате и кад оду у средњу школу. Они који су „вуковци“ у овој школи, у средњој школи буду међу бољим ђацима, а често и ученици генерације.

Какав треба да буде наставник да би био успешан у раду са децом?

Наставник треба да разуме децу и мотивише их на рад, али не и да попусти деци. Ја сам против недавања домаћих задатака. Ако вам ја задам да нешто урадите, било да је то домаћи задатак или истраживање, то ће развијати ваш предузетнички дух, вољу да нешто урадите.

У околним земљама постоје посебни предмети као што је предузетништво, где деца уче да нешто ураде, истражују, предузимају. Не може школа да се сведе на 45 минута рада на часу.

Зашто је важно да се школа укључује у међународне пројекте као што је иТвининг?

Драго ми је што је колегиница Маја у том пројекту и желим да се и друге колеге укључе у њега. Наша школа је у пројекту Предузетништво (SEECEL) већ 6 година и ту сарађујемо са 40 школа из региона и размењујемо искуства.

Учешће у овом пројекту је важно због развијања предузетничког духа код деце. ИТвининг је нешто слично, а ипак нешто другачије, школе се упознају, деца се друже на даљину и уче нешто ново и, што је веома важно, користе нове технологије.

Колико је важна употреба ИКТ-а у образовању?

Нове технологије су садашњост и неминовност. Не треба их користити на погрешан начин, рецимо да сад свако од нас узме свој телефон и игра се, а седимо заједно. Али је зато добро када се користе за проналажење потребних информација. Мобилни телефон може да се користи рецимо да се пронађе и чита књига коју желите, наравно у електронском облику.

Нове технологије пружају изванредне могућности за учење и образовање онлајн.

Омогућавају да имамо дигиталне интерактивне уџбенике и верујем да ће од наредне године постојати и код нас. Ђаци ће моћи да преузимају материјал за учење из таквог уџбеника, а после предавања наставника да раде тест и добију оцену и тако прате своје знање.

Колико ће објављивање школског листа допринети бољој презентацији рада школе?

Драго ми је да су колеге покренуле часопис и у томе имају моју подршку. Школски лист ће, уз сајт, допринети бољој презентацији и афирмацији рада школе.

У редакцији ученици треба да воде главну реч, јер ће кроз израду прилога и часописа вежбати и коришћење информативних технологија.

Какви су планови за даљи развој школе?

Желимо да останемо квалитетна школа која нећи имати превелики број ученика и која ће и даље радити само у једној смени. Налазимо се у самом центру Београда и родитељи су веома амбициозни и желе да њихова деца буду успешна.

Наша школа подржава ту идеју и пружа ђацима одговарајуће образовање, што показују одлични резултати на три нивоа: завршни испит, такмичења и успех у средњој школи.

План је да буде више информатике, тј. употребе нових технологија.

Шта бисте поручили ученицима, родитељима и наставницима?

Потребна је мало боља организација што се тиче школе, мало више поштовања од стране родитеља и ученика. Наставници морају да понуде ученицима и нешто што не пише у књизи, да их погурају у правцу истраживања, писања реферата, израде одређених задатака.

Порука ученицима је: Верујте у себе, читајте што више књига, бавите се спортом и повремено заборавите на мобилне телефоне.

Дејан Станковић, директор школе

Предузетништво

Пројекат Предузетничко учење

Наша школа је део европског пројекта „Предузетничко учење“ који окупља школе из земаља југоисточне Европе и има за циљ развијање предузетничког духа код ученика од најмлађег узраста.

Пројекат је започет још 2011. године и ове школске године завршавамо другу фазу током које су се ученици од првог до четвртог разреда упознали са појмом предузетништва и опробали се у практичним активностима. Ученици старијих разреда су наставили са својим многобројним активностима на часовима редовне наставе, али и током ваннаставних активности и допунске наставе.

Школску годину смо започели заједничком радионицом ученика IV_2 са учитељицом Иваном Грковић и ученика старијих разреда са наставницом хемије Даницом Павловић. Наши млађи другари имали су прилику да упознају начин на који се праве миришљави сапуни.

Осим сапуна, ове године смо направили и два нова производа. Наставница Даница Павловић се са својим тимом опробала у прављењу свећа а наставница ликовне културе Ивана Смиљковић Чевизовић направила је са својим ученицима бојанке за одрасле. Колико смо били успешни у томе говори то да је све продато на новогодишњем Базару у нашој школи.

Ученици I_2 уз помоћ учитељице Марије Вујовић освојили су друго место на такмичењу *Прича у слици* у организацији *Достигнућа младих* са фантастичном причом о организацији позоришне представе, а од зарађеног новца опремили су учионицу књигама и играчкама.

Са радом смо упознали пријатеље из школа у региону које су учеснице овог пројекта. У гостима су нам били наставници из Бара, Бихаћа, Тиране и Кочева. Своја постигнућа смо представили наставницима и ученицима Основне школе „Вељко Дробњаковић“ из Котора.

До краја ове школске године очекују нас многе занимљиве активности међу којима је градско такмичење из предузетништва за које се вредно спремамо.

Александра Бошковић, наставник

Дешавања

Пријем ђака првака

Школске 2015/2016. године Основна школа „Свети Сава“ уписала је 128 првака. Свечани пријем за њих организован је у уторак, 1. септембра 2015. у 18 сати.

У препуном школском дворишту, под слоганом „Свет једног цвета!“, изведена је пригодна приредба за будуће ђаке, њихове родитеље и учитеље. Наступили су ученици млађих разреда; било је игре, песме, глуме, рецитација, а посебан печат приредби дала је и водитељ програма учитељица Ивана Грковић. На крају приредбе све присутне поздравили су директор Дејан Станковић, педагог Дијана Манце и психолог Миља Кривокућа.

Овако охрабрени, прваци су кренули ка учионицама са својим учитељицама: Бранкицом Виторовић, Маријом Вујовић, Драганом Златић, Светланом Ленаси и Весном Зеџ. Током првог часа упознали су се и добили пригодне поклоне, које су обезбедили Општина Врачар и Сосиете Женерал Србије.

Ивана Грковић, наставник

Међународни Дан писмености

Девет ученика наше школе у пратњи Марине Луковић, професора енглеског језика, присуствовало је програму поводом обележавања Светског дана писмености 9. септембра 2015. у Дечијем одељењу Библиотеке града Београда „Растко“ на Врачару. Гост је био дечји песник Радислав Јовић који је говорио о значају и историји писмености на нашим просторима, као и о различитим видовима писмености. Песник је са ђацима разговарао о томе које књиге воле да читају и које би препоручили другима за читање.

Марина Луковић, наставник

Дан доброг срца

Сви знамо да је важно чувати здравље. Моје одељење је 29. септембра 2015. године сазнало много више о томе.

Учешће на радионици, која се одржавала на платоу испред Храма Светог Саве, помогло нам је да схватимо колико је битно здраво се хранити и живети здрав живот. Научили смо шта је све добро, а шта није за рад здравог срца.

Радионицу су организовале студенткиње Медицинског факултета. Било је ту свега - од предавања до провере нашег знања о правилној исхрани.

Учествовали смо и у активности „Ко зна“ на којој смо освојили и награде: свеске, балоне, распореде часова итд.

Било је дивно, јер смо научили нешто ново и дружили смо се у природи.

Уна Глигоријевић IV₂

Трибина за родитеље

Психолог школе Миља Кривокућа и учитељице првог разреда су 30. септембра 2015. године за родитеље ученика првог разреда реализовале трибину „Адаптација ученика првог разреда - сарадња школе и поро-дице“.

Присутни родитељи су имали прилику да чују о специфичностима и фазама дечијег развоја, захтевима које школа поставља пред ученике и родитеље, начину и неопходности сарадње са учитељицама и школом, васпитним поступцима итд.

О важности теме и оваквог облика едукације родитеља говори и велика посећеност и заинтересованост присутних, који су постављали питања и у дискусији размењивали искуство у вези са бројним проблемима.

Коришћени едукативни материјал је прослеђен родитељима електронским путем. Даља едукација ће се реализовати у складу са потребама и специфичностима одељења.

Миља Кривокућа, психолог

Превенција вршњачког насиља

У оквиру сарадње са Домом здравља Врачар и у складу са планом активности у превенцији вршњачког насиља 12. октобра 2015. године у ОШ „Свети Сава“ одржана су предавања на тему „Вршњачко насиље - узроци и последице“.

Предавања су реализовали представници Дома здравља Врачар за све ученике петог и шестог разреда.

Превенција вршњачког насиља подразумева мултидисциплинарни приступ и укљученост како школе и породице тако и стручних служби здравствених установа.

Ученици су имали прилику да постављају питања и размене искуства, а наставници да прошире знања о самој теми.

Миља Кривокућа, психолог

Можеш да будеш оно што желиш

Канцеларија за равноправност полова је 15. октобра 2015. године у Свечаној сали Општине Врачар организовала обележавање Међународног дана девојчица.

У радионици „Можеш да будеш оно што желиш“ намењеној девојчицама учествовале су и наше ученице осмог разреда. Оне су се бавиле деконструкцијом стереотипа о изгледу, понашању и занимањима уз помоћ волонтера КЗРП, гошћи, представница нетипичних занимања и школе.

Гошће су девојчицама приближиле занимања која се стереотипно не сматрају „женским“ и инспирисале су их у размислима о одабиру будућег занимања с обзиром да је пред њима период припреме за упис у средњу школу.

Миља Кривокућа, психолог

Хумор у делима Бранка Ћопића

Ученици IV₂ и учитељица Ивана Грковић присуствовали су радионици у Дечијем културном центру Београда 13. октобра 2015. поводом обележавања стогодишњице рођења Бранка Ћопића.

Писци Бранко Стевановић и Гордана Мелтић су нам на најбољи начин приближили стваралаштво великог писца кроз литеррни програм „Хумор у делима Бранка Ћопића“.

Уживали смо слушајући о познатом Ћопићевом делу „Доживљаји мачка Тоше“, а наши вршњаци из Основне школе „Старина Новак“ су нас засмејали глумећи у једној драмској сцени из те приче. Наше дружење се завршило уз песму „Болесник на три спрата“, коју смо заједно отпевали.

Волим да проводим време са пријатељима, посебно на оваквим радионицама на којима стичемо и нова знања.

Милица Симић IV₂

Екскурзија осмог разреда

Ученици осмог разреда су 25. октобра 2015. са својим одељењским старешинама и директором школе били на екскурзији. Упутили смо се, по плану, до Ђердапа једног од пет националних паркова Србије. Наша дестинација био је градић Кладово у Тимочкој крајини на крајњем истоку Србије којег од Румуније одваја само Дунав. Са водичем смо обишли Хидроелектрану „Ђердап“, Голубачку тврђаву, Зајечар, Неготин, и једну од туристички најпосећенијих колевки српске културе, археолошко налазиште Лепенски вир.

До Београда смо се вратили возећи се Ђердапском клисуром. Као ученица осмог разреда, мислим да је то једно дивно искуство и да бих увек ишла поново.

Дора Мартиновић VIII₁

Излет

Ученици првог разреда су 23. октобра 2015. године били на излету у околини Београда, посетили су торањ на Авали и Споменик незаном јунаку, а на Космају су обишли манастир Тресије.

Светлана Ленаси, наставник

За ученике четвртог разреда организован је 24. октобра 2015. излет до Тополе, Аранђеловца и Орашца. У Тополи смо посетили Карађорђево град где је до данас очуван рестаурирани конак са кулом, црква са звоником, школа у којој се налази Народна библиотека и Споменик Карађорђу. Након тога смо отишли на брдо Оплепац и обишли задужбине Карађорђевића: Цркву светог Ђорђа, Маузолеј српске

краљевске породице и музеј-кућу краља Петра. Наставили смо пут и обишли пећину Рисовача смештену на истоменом брду која је била станиште праčovека. Након ручка деца су уживала у игри у парку Буковичке бање, који се простире на преко 25 хектара, са прекрасним цветним алејама и бројним врстама ретког дрвећа. У Орашцу смо посетили музеј и спомен-плочу у Марићевићевој јарузи, месту договора о подизању Првог српског устанка.

Време је било лепо, активности су реализоване према плану, а циљеви излета, у коме смо сви уживали, у потпуности су остварени.

Ивана Грковић, наставник

Јесење чаролије

У организацији Основне школе „Свети Сава“ одржан је 28. октобра 2015. године испред Храма Светог Саве традиционални карневал *Јесење чаролије*. Учествовали су ученици од првог до четвртог разреда, као и деца из вртића: „Свети Сава“, „Бели зека“, „Каспер“, „Лепа Витас“, „Мића и Аћим“, „Нада Пурић“ и „Трешњобер“.

Преко пет стотина маскираних малишана прошетало је Карађорђевићевим парком са својим учитељима и васпитачима. Деца су представила лепоте и чари јесени креативним костимима, који су обилovali богатим плодовима и бојама јесени. Жири је доделио похвалнице свим учесницима, као и похвалнице за најкреативније маске.

Весна Петровић, наставник

Прваци, уметност и наука

Ученици првог разреда су учествовали на радионицама Кидс Феста 19. октобра 2015. и гледали филм „Зозонци у земљи ветрова“. На сцени *Академија 28* гледали су у новембру и децембру 2015. две представе: „Лов на зелени дијамант“ и „Срце нам јури ка новогодишњој авантури“.

Одељење I₄ је 5. новембра 2015. године посетило Бразилски културни центар. Ученици су уживали вежбајући бразилске борилачке вештине и плешући весело самбу и друге игре и плесове.

Кустос Природњачког музеја је 23. децембра 2015. године за ученике I₄ одржао час и упознао их са радом Музеја.

Ученици I₄ су присуствовали генералној проби симфонијског оркестра Музичке академије на Коларчевом универзитету и слушали делове опере и композицију за харфу и клавирски дует.

Светлана Ленаси, наставник

Средњовековна Србија

Ученици IV₂ и учитељица Ивана Грковић су 5. новембра 2015. године учествовали у едукативном програму „Средњовековна Србија“ са уводним предавањем и радионицама драмског карактера у Дечијем културном центру Београд.

Циљ радионице је упознавање са историјским и културним наслеђем Србије и развијање свести о државној и националној припадности. Историјски и литерарни мотиви културног наслеђа ученицима су представљени кроз драмске интерпретације ликова кнегиње Милице, монахиње Јефимије и деспота Стефана Лазаревића.

Глумци су нам приближили живот жена на двору за време турске владавине. Научили смо колико је био тежак положај на двору кнегиње Јелене и кнегиње Милице, жена које су једине биле у то време писмене. Јелена, која је била удата за деспота Јована Угљешу, након његове смрти у Маричкој бици 1371. године, заједно са кнегињом Милицом замонашила се у манастиру Жупањ, где је добила име Јефимија. Њена најпознатија дела су „Запис на Хиландарској завеси“, извезен златном и сребрном жицом и свиленим концем и „Похвала кнезу Лазару“.

Најузбудљивији део био је када се на сцени појавио учитељ који на очигледан начин показао на чему су ученици у то време писали и којим словима и како су били кажњавани уколико не изврше своје обавезе и дужности.

Осим што смо много тога научили, на крају смо добили и „Даровну повељу“, са задатком да писменост и своју мудрост преносимо на млађе.

Димитрије Илић и Јован Орловић IV₂

Руска делегација у посети нашој школи

У петак, 13. новембра 2015. године, у нашој школи одржан је састанак током ког је разматрана реализација руско-српских образовних пројеката.

Школу је посетила делегација у чијем су саставу били: Олга Филонова, начелник одељења за сарадњу у области предшколског и основног образовања Државне агенције за међународну друштвену сарадњу Русије, представници Руског дома у Београду, Министарства просвете Србије, Филолошког факултета у Београду, руско-српског образовног програма „Енергија знања“ и наставници из основних и средњих школа у Србији.

У кабинету руског језика ученици су извели кратак концерт посвећен руским ауторима. Чланови делегације истакли су висок ниво припрема и одличан изговор млађих ученика који тек неколико месеци уче руски језик.

Након концерта одржан је округли сто у ком су учествовали и представници наше школе. Разматран је статус руског језика, као и потешкоће са којима се сусрећу наставници руског и других страних језика у српским школама.

Радионица старих заната

У жељи да заједнички именитељ дечјег искуства буде изједначавање стваралачког, уметничког изражавања са игром, одељење III₄ је 23. новембра 2015. године, угостило ученике средње школе за машинство и уметничке занате „Техноарт Београд“.

Професорка Ива Суботић Красојевић, која је учествовала у организацији часова, осмислила је и креативну радионицу. Кроз кратак историјат ученици су се упознали са занимањима кројач и јувелир.

У разговору са средњошколцима, ученици су чули информације и стекли нова знања о намени одеће и накита, као и о материјалима, алатима и поступцима за њихову израду.

Уважавајући потребу да се у овом млађем школском узрасту очува и негује богатство уметности и стварања, деца су, уз подршку старијих ђака, сачинила лутке ликова из народне приче „Чардак ни на небу ни на земљи“. Коришћењем пластелина, тканине, колаж папира, алуминијумске фолије и жице дизајнирали су, кројили и облачили ликове из бајковитог приказа.

У току разговора озбиљно су разматрана актуелна питања у развоју руско-српских односа у сфери образовања и промовисања руског језика. Том приликом делегација је похвалила рад Руског дечијег културног клуба школе и навела га као пример који би требало да следе и друге школе.

Решење за унапређење наставе руског језика учесници округлог стола видели су у стручном усавршавању наставника и промовисању руског језика у млађим разредима.

Наталија Лончар, наставник

Деца су истраживала и експериментисала, испољила иницијативу проширујући своје знање новим информацијама и конкретно савладавала начин рада и технологију израде. Ученици су затим изложили своје радове, описујући процес рада и дајући кратак резиме онога што су кроз практичан рад научили. Кроз овакво дружење и учење показали смо да учионица није само простор са четири зида, већ место сусретања и стварања.

Драгана Томанић, наставник

Базар пазар

У школи је 18. децембра 2015. одржан традиционални продајни сајам *Базар - пазар*.

Циљ ове манифестације је да се деца изразе прављењем бројних рукотворина, за разне прилике и намене. У том задатку, помагали су им њихови наставници, као и родитељи. Оно што очигледно чини посебан ужитак је управо дан када деца на својим тезгама излажу своје радове и продају их. За новац који зараде ученици кажу да обично купе нешто за своју учионицу, посете позориште или помогну овим новцем некоме коме је помоћ потребна.

Отворила школа врата за ђака првака

И ове године отворили смо врата наше школе свим будућим ђацима првацима и њиховим родитељима. Малишани су 12. децембра 2015. имали прилику да упознају и да се друже са наставницима, педагогом и директором, као и са ђацима школе.

Разноврсни садржаји радионица, од израде географских карата, сликања, цртања, израде мозаика, преко справљења сапуна и свећа, упознавања са људским телом, до свирања на дрвеним инструментима и израде новогодишњих честитки, приказали су како у нашој школи учимо на занимљив начин.

Осим ученика Основне школе „Свети Сава“, у овој манифестацији учествовали су и њихови гости, а то су, као и сваке године, била деца из вртића са општине Врачар.

Гости школе су биле и издавачке куће „Одисеја“, „Креативни центар“ и „Букленд“ које су у холу школе организовале продајну изложбу књига.

Весна Зец, наставник

У школској библиотеци ученици који учествују у иТвининг пројекту правили су честитке за своје другаре из Турске, Италије...

Деца су са радошћу и великим интересовањем учествовала у више од двадесет радионица.

Весна Самарџић, наставник

Изложба слика Надежда Петровић

Поводом стогодишњице смрти Надежде Петровић у галерији Дома војске Србије отворена је изложба слика ове велике уметнице у новембру 2015. Ученици наше школе посетили су изложбу 18. децембра 2015.

Слике су лепе са много боја, свака јединствена и посебна на свој начин. Највише ми се свидела она са називом *Косовски божури*, на којој преовладава црвена боја, а има и мало беле. Те боје и ти цветови представљају страдање и слободу, наду да ће бити боље.

Имали смо задатак да нешто кажемо о тим сликама на основу питања које је припремила наставница српског језика. Радили смо у групама. Питања су била добро смишљена, подстакла су нашу креативност и учинила ову изложбу незаборавном. Кроз одговоре смо научили и како ћемо писати на једну од тема за писмени задатак.

Марија Тошић VII₂

Нова година

У духу новогодишње чаролије, у извођењу ученика одељења I₁, одиграна је представа за децу запослених ОШ „Свети Сава“ 24. децембра 2015. године. Сценски наступ младих учесника, који су кроз улоге наратора, вештице, патуљака и Деда Мраза показали глумачко умеће, одушевио је родитеље и њихову децу.

Посебно је било весело када се на сцени појавио Деда Мраз са препуном врећом поклона.

Народна библиотека

Ученици I₄ су 22. јануара 2016. посетили Народну библиотеку Србије. Том приликом су кроз занимљиве задатке упознавали библиотеку и библиотекаре који раде у читаоницама и магацину и друге вредне људе запослене у овој важној културној установи.

Светлана Ленаси, наставник

Тај тренутак остаће у сећању свих они који су прохладне децембарске вечери уживали у овој дечјој представи.

Новогодишња представа *Покажи шта знаш* у извођењу одељења I₁, учитељице Бранкице Виторовић, изведена је 29. децембра у свечаној сали школе. Сценским наступом ученици су изазвали радост и одушевљење публике која је громогласним аплаузима наградила труд младих глумаца.

Бранкица Виторовић, наставник

Слике Надежде Петровић

Боје у Надеждиним сликама

Боје у Надеждиним сликама исказују њен поглед на свет. Она је импресиониста и слика ствари како их види својим очима, а не онакве какве су у стварности. Своје виђење углавном приказује комплементарним бојама. Једна од слика које су ми се највише свиделе је „Жена са црним шеширом“. Боје које се одмах примете су црна боја шешира и црвена боја хаљине. Велики црни шешир на слици ствара ефекат сете, док црвена хаљина бљешти јарком бојом и даје елеганцију жени са слике. Позадина је потпуно зелена

и у контрасту са хаљином и више је истиче, док у исто време даје таман тон слици. Још један врло занимљив део слике је лице жене. На њему има детаља наранџасте, љубичасте и зелене боје. Наранџаста истиче детаље и даје лицу трећу димензију. Љубичасте има најмање зато што је сликарка хтела да истакне лице, а не да га баци у сенку. Зелена боја се појављује на лицу и врату и служи за сенчење лица и у исто време истиче лице и не да му да потоне у тамно зелену позадину.

Мени се веома свиђа Надеждин начин сликања као и употреба комплементарних боја на месту на коме се нико други не би сетио да их користи.

Још један разлог због ког ми се допала слика је и што ми је наставница српског језика рекла да личим на жену са слике. Надам се да ми неће купити велики црни шешер за рођендан.

Симона Магаш VII₂

Боје у Надеждиним сликама

Слике су мирне и тихе, њих никада нећемо чути да тугују, да се смеју, јадикую или певају. Њихова осећања су заточена у бојама којим су прожете. Али њихова изражајност није у моћи говора, већ у осећањима које нам преносе када их гледамо. Нису све слике такве, него оне у које су истински унесена осећања сликара. Надежда Петровић је сликала уносивши у слике своју емоцију. „Косовски божури“ је једна од најлепших њених слика.

Ах, божур, цвет велики, неухватљив и неодвојив од места на ком је настао, од Косова, и од страдања српског народа. На слици „Косовски божури“ преовлађују црвена и бела боја. Њима је прошарана и ливада и црква Грачаница. Црвена боја на ливади је симбол крви, симбол сваке душе која је, не осврћући се, одлучила да брани своју отаџбину. Бела представља слободу, пространство, простор и наду коју сваки човек у свом срцу носи. Црвено је симбол вере коју српски народ носи у свом срцу.

Ишарана благом нијансом беле и црвене боје, слика представља страдање и саосећање са српским народом. Она зрачи невероватном искреношћу и чистотом и подсећа нас на страдање, али и на наду и пространство од ког никада не треба одустајати. Ако се боримо и ако истичемо своје огњиште и не пуштамо га из наручја никада, нада ће једном, без обзира на препреке, бити обојена белом бојом.

Марија Тошић VII₂

Свети Сава

Прослава школске славе Свети Сава

Велики православни српски празник посвећен Светом Сави прослављен је 27. јануара 2016. године у нашој школи бројним активностима. Дан је започео присуством ученика и наставника литургији у Храму Светог Саве. Након тога, у школи су одељенске старешине одржале часове на којима се говорило о животу и делу првог српског просветитеља.

Светосавска академија одржана је у свечаној сали школе пуној деце, родитеља, запослених и гостију.

Програм је започео сечењем славског колача, а затим се свештеник обратио присутнима и подсетио да је школска слава установљена у Србији 1840. године у част Светог Саве, једног од највећих и најсветлијих личности у историји српског народа, који је велики по свом богоугодном и боголиком животу, по своме раду и по ономе што је народ осећао у његовим делима, недостижан скоро у свим областима нашег националног и културног живота.

Свештеник се осврнуо и на историју Основне школе „Свети Сава“, која то име носи од 1924. године и која је једина школа која је задржала своје име и у периоду после Другог светског рата, честитао је свим ученицима и запосленима славу, а онда је хор отпевао Химну Светом Сави. Директор школе Дејан Станковић је поздравио све присутне, садашње и бивше ђаке, запослене и пензионере, родитеље и госте, и најавио свечани део програма у коме учествује скоро 100 ученика.

Хор и оркестар су извели неколико музичких композиција, уз клавирску пратњу наставнице музичке културе Биљане Буловић Марић, а ученици VI₂ рецитал о животу Светог Саве. Ученици који уче руски језик у оквиру Руског дечијег културног клуба под покровитељством МФЈПН, говорили су и певали о Светом Сави на руском језику.

Свечан, ефектан и распеван програм завршен је песмом „То је била школска слава“. Потом је за ђаке, учеснике програма, запослене и госте приређен коктел.

Слађана Галушка, библиотекар

Свети Сава на руском језику

На свечаној Светосавској академији, 27. јануара 2016. године, 12 ђака од другог до шестог разреда рецитовало је песму о Светом Сави и отпевало једну строфу Химне Светом Сави на руском језику. Истог дана они су наступили на другој Светосавској академији у Српској академији иновационих наука са истим програмом. Тај наступ био је пропраћен на телевизији КБЦ.

*Јулија Данилович,
Дечији руски културни клуб*

Ликовни конкурс

Организација Пријатељи деце Врачара расписала је ликовни конкурс на тему „Живот и дело Светог Саве“. Ученици наше школе су цртали и сликали портрете великог српског просветитеља. Најбољи радови су у овом броју школског листа, као илустрација стихова о Светом Сави, ученика четвртог разреда, и литерарних радова на тему „Савиним стопама, ка Савином извору, на Савином врху“.

Слађана Галушка, библиотекар

Светосавски конкурс

Ученици V₃ и VII₂ писали су радове за Светосавски књижевни конкурс 2015/2016. који организује Друштво Свети Сава. Изабрали су тему „Савиним стопама, ка Савином извору, на Савином врху“ (Матија Бећковић). Овде представљамо неколико радова, а остале можете погледати на блогу наставнице Маје Анђелковић Шегуљев [Светлост у срцу](#).

*мр Маја Анђелковић Шегуљев,
наставник*

„Савиним стопама, ка Савином извору, на Савином врху“

„Крећемо Савиним стопама“

Свако има свој сан, неки циљ према коме тежи, неко достигнуће које жели да оствари. Сањамо дуге, шуме, језера, високе планине, сенке које певају и сенке које плешу. Ипак, неки људи само сањају, а свој сан не покушавају да остваре. Сањамо сви, али најчешће држимо снове закључане у глави док живимо живот у суровој реалности.

„Ка Савином извору“

Желимо да живимо безбрижно, у јединству и заједништву. Можда снове као појединци не можемо остварити, али можемо само дати подстицај већој групи људи. Више људи може остварити све. Ако сви заједно желимо успех, ако смо сви часни и поштени, почињемо да градимо наш бољи свет. Почињемо прво од себе. Не смемо заборавити своју веру, традицију и културу, наше родно огњиште са којег смо сви потекли. Наша вера и традиција нас подстичу, дају нам основу и снагу да наставимо даље. Оне у нама стварају и развијају стрпљење, самоувереност и човечност. Уче нас да гледамо светлу страну света, да будемо посвећени и снажљиви, да нашим душама владају доброта и толеранција.

„На Савином врху“

Ако све ово развијемо и дубоко верујемо у боље сутра, остварићемо свој сан. Живећемо у друштву у којем братска љубав расте, људи су хумани и међу њима влада поштовање. Они поштују и чувају своју историју и културу. Побринућемо се да култура, уметност и образовање напредују. Бићемо довољно мудри да сваку препреку гледамо као нешто што ће нас ујединити и учинити бољима и способнијима.

Када имамо основу, подстицај, када радимо на себи и када имамо циљ који смо остварили, створили смо заједницу, повезали људе. Снови подстичу појединца, појединац групу, а група ствара заједништво. Ако верујемо у свој сан, можемо га остварити и гледати на свет са срећом у очима.

Андреа Плазинић VII₂

„Савиним стопама, ка Савином извору, на Савином врху“

Сви људи имају снове и желе да их остваре. Да би их остварили, морају бити веома истрајни. И Свети Сава је пратио свој сан.

Снови су за све људе важни. Када људи прате своје снове, они постају бољи и испуњенији. Људи који немају своје снове остају у реалности и тугују за оним што нису урадили добро у прошлости. Због тога они немају свој животни сан и немају разлоге да се због нечега труде. Снови људима представљају мотив да остваре немогуће, у њима уживају јер раде оно што воле. Они увек гледају у будућност и не враћају се у прошлост.

Свети Сава је, пратећи свој сан, остварио оно што је желео. Трудио се и пролазио разне препреке. Када би застао, увек би наставио јер је веровао да ће успети да уради оно што воли. Преносио је своје знање и своју веру другима.

Будућност припада људима који прате свој сан, јер ће они увек гледати у будућност, чиниће добро и подстицаће друге да и они чине добро. А то јесте био Савин сан.

Нађа Кнежевић V₃

„Савиним стопама, ка Савином извору, на Савином врху“

Човек је биће саткано од милион осећања, која се бесконачно преплићу. Од њих зависи његов живот у будућности, његово понашања према другима.

Сви смо ми различити и толико наглашавамо те разлике да понекад заборавимо да смо у суштини исти. Да поштујемо, волимо, негујемо. Деца обожавају да маштају и то је најлепше у детињству. Било би добро да заувек наставимо да маштамо. Ипак, реалност нас чека и додирује.

Људи који у животу нађу равнотежу и границу између света маште (будућег света) и света реалности (садашњег, стварног света) изаћи ће на прави пут, али да би изашли на тај пут морају следити своје снове и веровати у њих, себе и сопствене моћи. Тако је и Свети Сава следио своје снове и успео је да их оствари. Замонашио се, помагао и учио људе томе шта је добро а шта не. Он је на путу до остварења сна морао да жртвује свој топли дом - напустио је породицу, њихову љубав, нежност и топлину. Ноћима је замишљао уплакано, брижно лице своје мајке и очеву смежурану руку на њеној коси која узалуд покушава да је утеша. Било је тешко, али је било вредно жртвовања.

У остварењу сваког сна најважније је бити упоран, борити се до краја и никада не одустајати. Када год се појави сумња и пожелите да одустанете, сетите се Светог Саве који је напустио сву раскош дворског живота и заменио је хладним и мрачним манастирским одајама. Зато је свом народу донео духовну слободу, образовање, државност, мир. Без обзира на љубав коју вам пружају породица и пријатељи, морате се осамосталити и следити своју будућност, свој пут и свој сан, јер будућност припада онима који имају своје снове.

Јана Томашевић V₃

„Савиним стопама, ка Савином извору, на Савином врху“

Човек је налик на цвет. Ниче из малене клице, пушта корење и вечно се везује за земљу из које израста са свим својим особинама. Тај корен се састоји од милион жилица културе, традиције, уметности, наслеђа. Свака је посебна, свака је другачија. Ако откинемо само једну жилицу, један сићушни део целине, цео цвет пати. Ако нико не засади следећу клицу, она неће развити своје жилице, неће никада израсти.

Један човек, један сан, једна клица заливена љубављу. Један извор, Савин извор...

Тежња, циљ ка којем сваки човек стреми различит је, али увек једини, узвишен, тежак, а ипак достижан.

Снови су различити, нејасни, прошарани маглом, некада бледи и несигурни. Ипак, за њих се морамо борити. Морамо своје снове чинити јаснијим, сигурнијим, ближим, извеснијим.

Уколико се за своје снове не боримо, ако их будемо спутавали, падаће све ниже, до самог понора.

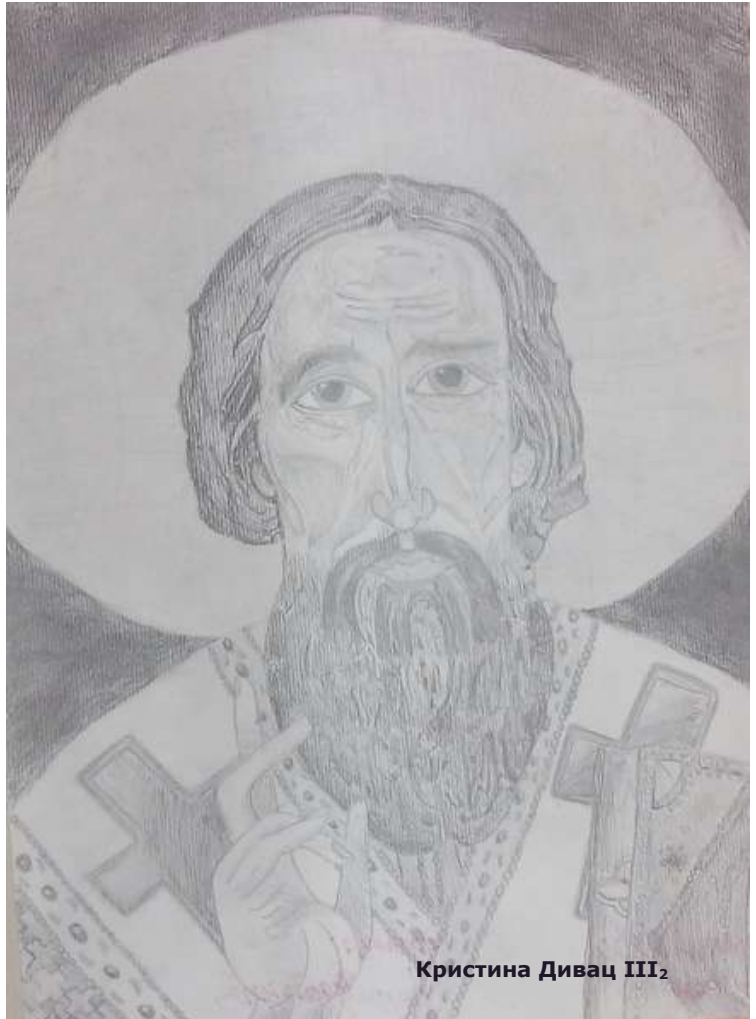
Свети Сава, архиепископ, чудотворац, син великог жупана, уздигнутог чела, пошао је на свој пут пратећи свој сан. Пред њим је стајао отворен пут као бело, велико, чисто платно. Радивши целог живота, осликао је то платно универзалним вредностима. Пратио је свој сан. Схватио је да српском народу треба потпора, одлучио је да подели своја знања.

Својом искреношћу, часношћу, узвишеношћу, Свети Сава је многе генерације упутио на прави пут и спречио многе грехе. Узвисио нас је до својих висина, упознао нас са правим вредностима, дао нам шансу.

Један једини сан, прави и истинити. Ипак, његов сан је био да посеје семе православља, да ојача веру српском народу показујући на сваком кораку шта може права снага вере. Ишао је тим путем не обазирјући се на препреке, не обазирјући се на ране на стопалима које је задобио газећи каменитим стазама.

Можда једном будете видели једну звезду која засија у тренутку и нестане, али не заувек... Размислите чија то звезда сија свима нама...

Марија Тошић VII₂

Живот Светог Саве

Млади Растко одрекао се царства и дошао да монаштва.
Стигао у Свету Гору, Хиландар саградио и народ наградио.
Просветитељ је био, ђаке је учио и вером их научио.
У јануару хладном, двадесет седмог дана
Слави се велика српска слава - Свети Сава.
Он у нама и даље живи, Светом Сави свако се диви.
Слави сада школа наша цела сва његова дивна дела.

Милица Симић и Алекса Павловић IV₂

Учимо стране језике

Do you speak English?
Parlez- vous francais?
Вы говорите по-русски?

На ова и друга питања ученици наше школе са лакоћом одговарају, јер енглески језик уче од првог разреда као први страни језик а француски и руски језик од петог разреда као обавезни изборни предмет, други страни језик.

У овој рубрици представљамо постигнућа у учењу језика, као и занимљиве активности и радионице у којима су ђаци учествовали.

Почећемо са руским језиком.

Марина Луковић, наставник

Руски дечији културни клуб

Руски дечији културни клуб Међународног фонда јединства православних народа (МФЈПН) ради од 15 септембра 2015. године у Основној школи „Свети Сава“ са новим руководиоцем Јулијом Даниловић. Кабинет руског језика добио је другачије лице са различитим плакатима на тему руске културе, историје и духовности и постављена је витрина са аутентичним сувенирима и играчкама, музичким инструментима и предметима руске народне радности.

Крајем септембра 2015. одржана су два јавна часа руског језика којима је обележено 120 година од рођења и 90 од смрти великог руског песника Сергеја Јесењина. Чланови клуба су испричали животну причу поете уз фотографије и видео презентацију, рецитовали његове стихове и слушали како песник рецитује своје песме. На основу часа снимљен је филм посвећени Сергеју Јесењину за конкурс, за који је клуб био награђен дипломом у Руском дому.

Филм можете погледати на адреси <https://www.youtube.com/watch?v=SXFSJDMz6Ew>.

На Дан ослобођења Београда 20. октобра 2015. у Руском дому деца из Руског клуба су посетила изложбу фотографија из фонда Историјског архива Београда под називом „Ослобођење Београда – 70 година после“.

Последње недеље новембра у Русији традиционално се слави Дан мајке. Сваке године Руски дом организује литерарни и ликовни конкурс посвећен овом празнику. Радови деце из нашег клуба били су запажени ове године. Ликовни радови Михајла Матовића V₂, Кристине Дивац III₂, Лидије Михајловић и Наталије Игњатовић-Новаковић III₃ нашли су се на изложбеним штандовима. Данил Собољ VIII₂ добио је диплому другог степена за песму на руском језику, посвећену његовој мајци. Руководилац клуба Јулија Даниловић је добила диплому за активно учешће Руског клуба на овом конкурс.

На литерарном конкурс „Србија и Русија. Шта нас спаја?“, који су расписали Руске железнице, МФЈПН и часопис „Светосавско звонце“ Данил и Катарина Собољ добили су похвалнице за своје радове на руском језику. Свечана додела награда одржана је у Народној библиотеци Србије, уз присуство многих високих гостију и Амбасадора Руске Федерације.

Спасибо, мама!

Мамочка, родная, любимая моя,
 Если бы ты знала, как я люблю тебя!
 Но за что люблю - я не могу понять,
 И в стихе в своём пытаюсь отгадать.
 Родила меня ты, родила сестру,
 Родила ты брата - я тебя люблю!
 Ты нас всех вырастила, воспитала нас,
 Иногда не знаю, как выносишь нас?
 Пела нам ты песни перед сном всегда,
 И читала сказки, полные добра.
 И за все моменты, полные тепла,
 Мамочка родная, благодарю тебя!
 В этот день прекрасный хочу, чтоб знала ты,
 Я тебе желаю, чтоб сбылись все мечты!
 Чтобы был отрадой жизни каждый день,
 Чтобы лицо ни разу не омрачила тень!
 Чтобы гордилась нами день за днём сильней,
 Не посрамим делами веры мы твоей!
 Я не представляю как тяжело тебе,
 Силы все свои ты отдаёшь семье.
 Ты следишь за нами, помогаешь нам,
 Но а как помочь тебе, я не знаю сам.
 Вот и стих уж этот подвожу к концу.
 Я хочу, чтоб знала мама - Я ЕЁ ЛЮБЛЮ!

Данил Соболев VIII₂

У Руском дому је 9. децембра 2015. одржан други по реду велики концерт основних школа Београда, у којима се учи руски језик. Основну школу „Свети Сава“ представили су Лука Обрадовић и Михајло Матовић V₂, Јован Радојчић VI₂ и Ленка Кипријановић VII₂. Наши ученици су показали високи ниво правилног изговора руског језика. Концерт је приказан и у чланку „Вечерњих новости“ под називом „Ученици говоре руски за петицу“.

Сви чланови Руског клуба, укључујући и децу из других основних школа Београда, приредили су велико уметничко вече, посвећено животу и стваралаштву С. Јесењина уз рецитације и певање романси на стихове великог руског песника у просторијама Бајкерског клуба „Ноћни вукови“, 12. децембра 2015.

Међу гледаоцима, осим бајкера са породицама, били су гости из Руског дома, Козаци и Српски витезови. Уз веома емоционалну атмосферу на крају вечери деца су била испраћена великим аплаузом. Овај културни догађај је био пропраћен на сајту Руског дома у Београду

Дечаци и девојчице из клуба су присуствовали новогодишњој представи и играма око јелке у Руском дому 26. децембра 2015.

По завршетку програма сви су добили традиционалне пакетиће са чувеним руским бомбонама и другим слаткишима.

У просторијама Руског клуба је 15. јануара 2016. гостовала уметничка група „Светлица“ са Божићним вертепом, у којем је била показана луткарска представа „Цар Ирод“ уз православна песнопенија. Деца су била одушевљена необичним слављем Божића.

*Јулија Даниловић,
 Руски дечији културни клуб*

Звездани детектив

Свемир и живот у њему су занимљива тема за читаоце свих узраста, па отуд у школском листу звездана рубрика.

Звездани детектив и уредник рубрике је Наташа Станић, магистар астрофизике, наставник физике у Основној школи „Свети Сава“ у Београду и предавач у београдском Планетаријуму.

Природа и наука

Проучавање природе веома је важно због предвиђања природних појава и процеса који човеку омогућава прилагођавање променама и условима живљења, као и сам опстанак на планети Земљи.

Настава физике почиње у узрасту ученика од 12 до 13 година, када се код деце развија способност апстрактног мишљења које је неопходно за развој научне писмености. Будући звездани детективи који истражујући свемир, у ствари, истражују и прошлост и будућност - од настанка простора, времена, материје и енергије, настанка основних сила у природи, до настанка Сунчевог система, Земље и свега што нас окружује.

За ово истраживање основне физичке величине и појмови који се уче у VI, VII и VIII разреду основне школе представљају основну азбуку, то јест алфавет.

Она ће вас водити кроз свет физике, астрофизике и астрономије. На истраживачком и поучном путовању кроз галаксије и звездане облаке учићете о природи и њеним законима.

У сваком броју доносимо и једну астрономску бајку из збирке *Звездани детективи*, која је настала за емисију „Добро јутро, децо!“ Радио Београда.

Слађана Галушка, библиотекар

Физички закони, који се обично изражавају у формулама и једначинама, у научној писмености представљају научне реченице, а научне теорије и концепти у овој аналогiji представљају приче и романи о космосу који упознајемо кроз посматрање, експерименте, анализу и на крају изводимо закључке о природним процесима који се по одређеној правилности увек понављају.

Активности на часовима физике усмерене су на развој научне писмености и развијање научног погледа на свет код ученика, тако да смо до сада, у сарадњи са наставницима географије, математике и биологије (Невенком, Аном и Весном) посетили Народну опсерваторију и Планетаријум Астрономског друштва „Руђер Бошковић“ на Калемегдану, самостално правили сунчане часовнике од рециклираних цд-ова, истраживали вансоларне планете, звезде, Сунце и друге галаксије, писали текстове, приче и песме о природи и свемиру и научили неколико основних слова научног алфавета – пређени пут, брзину, убрзање, силу, густину, топлоту, температуру, кинетичку и потенцијалну енергију, електрично и магнетно поље, атомску и нуклеарну физику...

То су били наши први кораци на звезданим стазама ка будућности. У плану нам је да у кабинету физике од следеће јесени преко интернета и пројектора проучавамо и посматрамо најчудније појаве у свемиру као што су црне рупе, експлозије супернова, бели патуљци и могуће насељиви светови у Млечном путу.

У припреми је и блог под именом ЗВЕЗДАНИ ДЕТЕКТИВИ на којем ће ученици моћи да постављају питања о свему што их занима, од Великог праска до далеких светова у другим звезданим градовима. Звездани поздрав до следећег сусрета!

Наташа Станић, наставник

Звездани детективи

У ауту је било претопло. На магистралном путу неочекивана гужва, а задње седиште препуно нестрпљиве деце. Жућкасти праменови немирне Минине косе љубомерно чувају сећање на слане таласе недавног летовања.

- Како бих волела да знам све! Али баш све! А ти, Ницо? – цвркуће Мина тресући главом.

- Па, ја бих на пример волео да знам када ћемо стићи тамо куда смо кренули – мргоди се Никола.

- Зашто си тако нестрпљив, па стићи ћемо кад стигнемо. Погледај како је само плаво небо!

- Плаво је, па шта? То је ваљда нормално, осим кад пада киша.

- Хм, а зашто је баш плаво, што није неке друге боје, шта мислиш?

Никола је погледао у небо као да га види први пут. Као да у мислима води разговоре са самим плаветнилом. Мотор аутомобила се ућутао, врата се затворила уз тресак, а Џони и даље загладан.

- Хајде, излази, закаснићемо на представу – узнемирено ће Мина.

- Ма какву сад представу, идемо ваљда у играоницу – придружи се Џонију још неколико дечијих гласова.

- Биће и једно и друго. - огласи се хор по последњој моди дотераних мама уз загонетан осмех, опрезно прелазећи улицу.

Пет неуморних младих жена са укупно тринаесторо деце и исто толико шарених ранаца приближавало се оронулој згради полукружног крова, потпуно заборављеној од света, подно Калемегдана. Нису је заборавили само они што пишу графите.

Просторија у коју су ушли била је необична, потпуно кружног облика. Баш на месту где су пре неколико векова људи седели у облацима вреле паре турског купатила, весело чаврљајући, стајала је необична гвоздена скаламерија.

На предњој табли пос-тоља неколико дугмића са избледелим командама.

Лоптаста глава машине, као каква аждаја са двадесет очију, вртела се уз чудно зујање. Светлцурави планетаријумски ћилим прекрио је децу чврсто стиснуту уз маме. У потпуном мраку без даха су пратили кружне путање звезда по небеској сфери, путоказе до Северњаче, Сиријуса и Алфа Кентаури. Од једног до другог сазвезђа, од Северног пола до Екватора...

- Моја Веома Заузета Мама Је Спремила Уштипке Нама! Моја Веома Заузета Мама Је Спремила Уштипке Нама! Ммм... Мама, вечерас спремаш уштипке, хоћу да утврдим прву лекцију звезданих детектива, - заповеда Мина излазећи из планетаријума.

- Зар мислиш да се тек тако постаје звездани детектив? Поједеш уштипке и готово, - мама је покушавала да изврда.

Почетна слова речи у реченици коју је понављала као разбрајалицу, Мину су потсећала на распоред планета у Сунчевом систему: Меркур, Венера, Земља, Марс, Јупитер, Сатурн, Уран, Нептун.

- Моја Веома Заузета Мама Је Спремила Уштипке Нама. - Високо подигнути коњски реп весело је скакутао широком стазом према капији Карла Шестог.

- Чекај! - узнемирено је довикивао Никола сустижући Мину.

- Шта ћемо са Плутонем, са оним иза Плутона, облаком комета, милијардама звезда, милијардама галаксија и великим праском? Зар ниси рекла да би волела да знаш све?

- Опет си нестрпљив, па не можеш преко реда, завртеће ти се у глави! Мени је и осам ушטיפака сасвим довољно за вечеру, један у облику кратера на Меркуру, један право из Венерине рерне, један овоземаљски, један румен као Марс... Моја Веома Заузета Мама Је Спремила Уштипке Нама...

Наташа Станић, наставник

Ученици - ствараоци

Литерарни и ликовни радови ученика део су већине рубрика у школском листу. То су извештаји о догађајима у школи и ван школе, прикази и илустрације књига које читају, интервјуи, текстови и цртежи рађени на одређене теме или за конкурсе.

У школском листу посвећујемо посебну пажњу литерарном и ликовном изражавању деце и најбоље радове представљамо у овој рубрици.

Верујемо да су то само први кораци у каријери будућих уметника.

Слађана Галушка, библиотекар

Моја плава звезда

Пробудила сам се, напољу је падала киша, а школа је тако далеко. Радо бих остала у свом топлој кревету, али је требало да идем у школу. Одједном зачух тихи глас. Зачух глас своје плаве звезде.

Моја звезда је увек ту за мене и поред мене. Она је вернија од пса и чвршћа од дијаманата. Она ми увек да сјајну идеју како да решим задатак, напишем причу и направим кутију за накит. Није она од оних звезда које дају готова решења. Она ме мотивише да мислим и анализирам и тако увек нађем решење. Када осети мој страх каже: „Буди храбра“. Осећа моју тугу и тера је што даље од мене. Када види да сам срећна, труди се да срећа што дуже остане крај мене. Она храни моје жеље одлучношћу, упорношћу, вољом и надом.

Морам да устанем, не смем да заскасим у школу. Звезда је већ нестрпљива, ево да ставим ранац и крећем у школу. На путу ка школи размишљам како да јој се захвалим, али она рече: „Уна Петра, ја сам срећна што светлим. Светлећу док год будеш ишла исправним путем.“

Волела бих да моја звезда увек буде ту за мене и поред мене.

Петра Уна Шантић VI₃

Анђела Вукомановић VIII₂

Уметност и воља за отпором побеђују свако зло, па и саму смрт

Добивши ову тему за домаћи задатак дуго сам размишљала о чему да пишем. Како је могуће да уметност и воља за отпором победе смрт? Сетила сам се уметника који су били оспоравани, а њихова су дела остала да живе и после њихове смрти. Али, није то тема. Тема је никад не одустати у животу.

Одједном, пред очима ми је била слика девојчица и дечака који своју љубав према музици и уметности великодушно деле са пролазницима у Кнез Михаиловој улици, али не без разлога. Њихова школска другарица је била тешко болесна и губила је битку за живот. После дуге и тешке борбе, њено нејакко срце је попустило и млади уметници су остали без своје другарице.

Схватили су да многа деца имају велике здравствене проблеме и да смо некад немоћни иако имамо вољу и жељу да победимо то зло. Због тога храбри и несебични ученици седмог разреда желе да сачувају успомену на своју другарицу која их је прерано напустила.

Они су заправо моји вршњаци и изабрали су најлепши могући начин да искажу своју љубав и да се супротставе свему ружном што нас окружује. Захваљујући њиховој љубави и хуманости до сада су помогли двома девојчицама које такође болују од тешких болести. Наставили су да помажу деци и да шире радост по граду.

Један тон, један покрет, слово на папиру, па чак и невешто нацртан цвет, понекад су и више него довољни да покрену ствари на боље.

Сада сам сигурна да знам како ћу се борити кроз живот, да никад нећу одустати од лепе речи и осмеха и да ћу увек истрајати у својој намери да будем срећна и да учиним срећним људе који ме окружују.

Ања Стојковић VII₃

Марија Златарић V₂

Шта ми то не да мира

Свако има нешто што му не да мира. Тако мени не да мира једно посебно осећање који нам даје до знања да нисмо сами и које нам помаже да лакше корачамо кроз живот. То је љубав.

Заљубила сам се брзо и непромишљено у особу у коју нисам мислила да ћу икада бити заљубљена. Све је лепше и веселије кад постоји особа која ми, сваки пут кад је видим, измами осмех на лице. Кад нам се погледи сретну, срце почне да ми куца толико јако, као да ће да искочи. Када му чујем глас, његова реч постаје мелодија уз коју моје срце игра. Свако јутро постаје лепше кад схватим да је он прва особа на коју помислим кад отворим очи.

Има и оних дана када сам баш због те љубави нерасположена. Зато имам пријатеље који ме увек посаветују и орасположе.

Једном сам помислила: „Зашто сам морала да се заљубим?“ Понекад због љубави правимо грешке за које не знамо зашто су учињене. А онда сам схватила да никад не треба да жалимо што смо неког волели и да се ниједан тренутак у вољењу некога неће поновити, јер нас је тај неко тада чинио најсрећнијом особом на свету.

Ања Стојковић VII₃

Једна страна из мог дневника

Драги дневнице,

Данас сам веселија, срећнија, али ипак дубоко у себи осећам неку врсту туге, неки осећај који ми ствара мучнину, а не знам шта је узрок. Само знам да је то осећање скривено дубоко и да му ништа неће дозволити да изађе на површину.

Јутрос, као и сваког другог јутра, спремила сам се за школу, попила кафу и кренула. Небо је било прекривено белим меканим њебетом и није намеравало да се открије. Сунце је покушавало да се пробије кроз густу покривач, као да је желело да и оно буде мало у центру пажње. Кад сам стигла, почео је да дува хладан, али пријатан ветар који ми је носио косу и изгледало је као да су четири годишња доба ушетала у школско двориште. Ушла сам весело у учионицу и знала сам да су разлог моје среће људи које највише волим и који су увек ту за мене - моји другови. У једном тренутку дошло ми је да заплачем. Помислила сам да ће свему томе једног дана доћи крај, нећу више устајати и нећу нестрпљиво чекати наше виђење. Нећемо сви бити заједно, у једној учионици, у истој школи. Нећемо се шалити и смејати заједно, правити глупости и покушавати да их исправимо. Крај некада изгледа далеко, а ипак тако близу.

Почињем полако да се спремам за то. Говорим себи да треба да останем јака, да не плачем, да будем срећна што могу да уживам у сваком могућем тренутку који проводим са њима. Само желим да то наше другарство остане баш онакво какво јесте, право, истинито, пуно љубави и поверења.

Твоја Ања

Ања Стојковић VII₃

Особа којој се дивим

Бака је била најважнија особа у мом детињству. Сиве седе косе, високог набораног чела, очију топлих, крупних, са наочарима које висе до пола образа, осмехом који никад није силазио са лица, увек је изгледала радосно и ведро.

Живела је у нашој кући. Иако благе нарави, припремала ме је за сурови свет одраслих. Говорила ми је да лепоту треба да доживљавам у малим стварима и да ће ме то испунити, учинити срећном. Учила ме је да волим и поштујем себе и да се никада не одрекнем својих снова, ни због чега. Да увек будем оно што јесам, јединствена, оригинална, храбра, одлучна, истрајна, доследна, мада је то пут који носи ризик, а доноси последице. Зато ме је учила да увек улажем највеће напоре због вишег циља, а тај циљ је тежња стварању и живот заснован на доброти и правди.

Умрла је једне ноћи, мирно, у сну, док сам још спавала, а Месец и звезде почели су полако да бледе на првој светлости зоре.

Чинило ми се да мој живот неће моћи да тече као и обично због баке. Онда сам се сетила и свих прича и мудрих савета и тога да су животни путеви саткани од безброј тренутака, а неки од њих се догоде, иако их човек не може предвидети, није их изабрао, ни желео и не може ништа да учини да би их у томе спречио.

Мама ми је рекла да је бака имала диван и испуњен живот и да нас је све волела, а ја сам се сећала свих поклона које сам добијала од ње, како ме је чувала кад сам била мала и како су јој очи увек сијале кад би ми поклањала штрикане ствари које би ми обично биле превелике и наизглед без облика.

Она је оставила незбрисив траг и успомену у мени и та чињеница се ни годинама касније није променила.

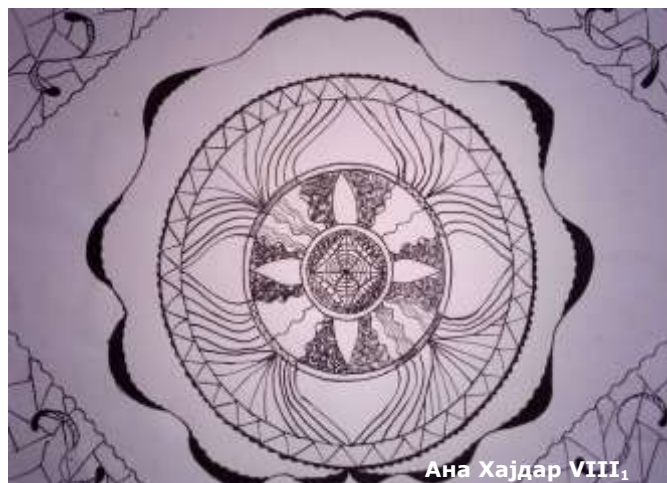
Ивана Дрчелић IV₁

Дина Поповић IV₁

Марта Рашета VIII₂

Ана Хајдар VIII₁

Моје место на Врачару

На традиционалном конкурсy Општине Врачар „Моје место на Врачару“ учествовало је седам ученица наше школе. Све су награђене монографијама Врачара и похвалницама. То су: Марија Јанкетић, Ива Миливојевић, Јана Томашевић, Лара Милојевић, Нина Лемић и Нађа Кнежевић из V₃ и Ана Велинов и Марија Тошић из VII₂.

Радове можете погледати на блогу наставнице мр Маје Анђелковић Шегуљев [Светлост у срцу](#), а овде представљамо неке од њих. Илустрације текстова су један ликовни рад и фотографије које су ученици V₃ и VII₂ снимили за конкурс „Мој град, моја улица“.

*мр Маја Анђелковић Шегуљев,
наставник*

Моје место на Врачару

Место на којем сам провела већину времена и на које се стално враћам је Карађорђево парк. Тамо сам се играла када сам била мала. Знам тај парк као свој џеп и у њему имам своја омиљена места. Најчешће седим са другарима на мајушној терасици мале цркве, или на платоу испред северних врата Храма Светог Саве. Одувек сам волела да слушам звук звона са Храма и да шетам близу фонтана.

Тај парк, украшен дрвећем и шареним лишћем у јесен савршено је место за мене и моје друштво. У парку се налази и Народна библиотека. У њу нисмо улазили, јер смо још мали, али је и она умела да послужи као добар заклон од кише. Споменик Карађорђу у парку стоји испред Храма и библиотеке као да их штити, као да штити оно што је нама, Србима, најважније.

У овом парку сам уживала као мала на клацкалицама и љуљашкама, сада у друштву својих другарица, волим га и једва чекам да се заврши настава да бих отишла поново тамо.

Марија Јанкетић V₃

Тара Радуловић VI₂

Моје место на Врачару

Место на којем се опуштам и забављам са својим друштвом је Карађорђево парк. Не живим на Врачару и самим тим се не виђам тако често са својим другарима јер већина њих живи управо овде, на Врачару.

Ипак, скоро сваког петка са својом најбољом другарицом долазим у Карађорђево парк. Ту увек нађемо свој мир када нам је потребан, у парку смо опуштене и чини нам се као да ту никога нема осим нас. Волимо и да се шетамо и забављамо разгледајући га. У Карађорђево парк очарали су ме Храм Светог Саве и Карађорђево споменик који је на уласку у парк. Парк по њему носи име. А Карађорђе стоји прав и поносан, држи сабљу и чини се као да брани своју домовину. Деца често не схватају значај и вредност тог споменика, а вероватно не знају тачно ни ко је он, па се пењу по њему иако то није дозвољено.

Неколико метара од споменика Карађорђу налазе се фонтане, а преко пута фонтана је Народна библиотека. Око ње је зеленило, просто имате утисак као да сте у шуми, а као да је фонтана планинска река која протиче кроз средину шуме. Мислим да је оном ко је уређивао парк то и био циљ, да парк подсећа на нама познате шуме и планине које дочаравају лепоту целе Србије.

Карађорђево парк је моје омиљено место јер ту могу да се опустим, уживам и да будем своја.

Јана Томашевић V₃

Моје место на Врачару

Храмови су посебна места посвећена посебним људима. Моје омиљено место је Храм Светог Саве. Испред њега се налази прелеп парк украшен шареним цвећем и бујним зеленим дрвећем. Храм је украшен изнутра прелепим мозаицима и иконама. Чим се огласи звоно, моји пријатељи и ја већ се налазимо на његовом белом степеништу причајући о својим догодовштинама.

Најлепше је у пролеће. Цвеће цвета, птице певају, а деца узбуђено хрле у прелепи парк.

Често идемо у храм и слушамо како његова звона звоне веселу мелодију која, ако се боље ослушне, изгледа као да прича причу.

Ива Миливојевић V₃

Фотографију снимила Ива Миливојевић V₃

Фотографију снимио Теодор Голубовић V₃

Моје место на Врачару

Врачарски плато – кроз векове симбол вере, симбол хришћанства. Ту, на Врачарском платоу, храм – симбол, посвећен највећем од свих нас – Светом Сави.

Поглед на Храм буди жељу за дубоким размишљањем. Његова светлост, невидљиви ореол који зрачи и продире до наших срца, сада и заувек. Прожме нас туга што газимо по земљи на којој је спаљен светитељ, туга и жалост због распећа Христовог. Али, одмах затим, ето наде, јер су васкрсли. Гледају нас са плавог пространства, смирују наше душе, љубављу својом греју наше домове. Храм се виноу у висине, чини се да ни птице не могу да га досегну, гледа на све душе врачарске, и много даље, тамо где људско око не досеже. Чисти наше грехе и наш ум, залива зрно вере у нашим срцима.

А тамо, испред Храма, Карађорђе, висок и снажан, погледа упртог у даљину и у свакога од нас. Опомиње нас на понос, на борбу, на храброст, на веру. Подсећа нас да смо дужни да се боримо за свој народ, своју домовину, огњиште свих наших успомена. Карађорђе – тај мирни јунак који нам упућује савете без речи и критике без оштрог погледа.

Горе на брду – Црвени крст, још један симбол Врачара. Тај симбол за срце ми је прикован – као за дете детињство.

Мој Врачар, његово широко плаветнило, као крила мира.

Мој Врачар, његови паркови који ми дају осећај безбедности и пространства – ова чудесна мала оаза у великом туђем свету.

Марија Тошић VII₂

Моје место на Врачару

Моје омиљено место на Врачару је мој Плесни клуб „Врачар“.

Много волим да играм. Већ десет година идем у балетску школу, па сам одлучила да сад кренем на латино плес и то сам и урадила.

Моја група се зове „Бети Буп“. Чине је 22 насмејана дечја лица. Имамо чак три Милице. Учествовале смо на неким такмичењима. Плесни клуб „Врачар“ се скоро реновирао, па је сада много лепши, мало споља, а много више изнутра. Кад уђем у салу, просто ми дође да заиграм и не могу да се суздржим. Чак иако понекад сала мирише на зној, мени то не смета, јер знам да ће ући моја наставница Ема и својим мирисним парфемом и покретима одвести наше мисли далеко, далеко. Док у сали играм са својом групом, осећам се веома лепо и поносна сам што се већ осам година бавим игром, односно плесом.

Иако сам престала да се бавим балетом, свиђа ми се латино плес и желим да се њим бавим још дуго.

Лана Благојевић V₂

Нина Лемић V₃

Миа Митровић V₁

Моје омиљено место на Врачару

Моје омиљено место на Врачару је двориште моје школе „Свети Сава“.

Волим то двориште зато што сам у њему провела најлепше тренутке у животу.

У њему сам упознала моју најбољу другарицу Нађу, добила прве оцене и поделила своје највеће тајне са другарицама.

Двориште ће сачувати моје најлепше успомене и сећања из детињства.

Највише волим када ујутру дођем у школу и на клупи видим моје другарице, насмејане. Оне ми увек врате осмех на лице. У дворишту наше школе се увек осећамо срећно и сигурно.

Ово двориште са собом носи топлину и радост све деце која су у њему одрасла и зато га волим.

Нађа Кнежевић V₃

Музика

Интервју са Дејаном Милојевићем, бубњарем и једним од оснивача групе *Ца или бу*

Пишу Лара и Мина Милојевић

Како сте почели музичку каријеру и зашто сте одлучили да постанете бубњар?

Одувек су ме занимали ударачки инструменти, а пошто имам осећај за ритам решио сам да научим да свирам бубње. Почео сам као добошар у школском оркестру. У то време су се често одржавали зборови у школи, који су почињали и завршавали се оглашавањем трубе и добоша. А ја сам свирао добош.

Како је основана група *Ца или бу*?

Комплетна прва постава бенда је из Смиљанићеве улице. Током првомајског распуста 1987. године састали смо се у стану певача и донели све инструменте које смо имали. Тада се још није знало ко ће шта свирати, само се знало да ћу ја бити бубњар. Оно што је почело као обична дечија игра, претворило се у озбиљан посао и већ после годину дана ушли смо у студио и снимили прве демо снимке, а након две године и први албум.

Где сте имали први концерт?

Колико је публике било?

Први концерт смо одржали 22. јануара 1988. године у Јеврејској улици у садашњем биоскопу „Рекс“. Била је то заједничка свирка више бендова, какве су се често одржавале у то време. Публику су, углавном, чинили пријатељи, школски другови, па чак и родитељи чланова бенда. Тако су бендови ширили круг својих обожвалаца.

Да ли су се чланови групе мењали?

За протеклих 29 година више пута смо мењали гитаристе и басисте. Једина два стална члана смо певач Небојша Симеуновић и ја. Наш први гитариста Горан Мајкић сада живи у Хјустону (САД) и ради у агенцији НАСА, а први басиста, мој брат, Душко Милојевић је оснивач и организатор фестивала Врачар рокс (Vračar Rocks), који се одржава сваког викенда у Божидарцу, и то је тренутно једно од ретких места на коме се свира рок у Београду.

Коју врсту музику свирате?

Наш бенд у основи свира панк-рок, мада ту има и елемената блуза, као и хард рока.

Како долазите до идеја за песме и спотове?

Идеје за песме добијамо инспирисани свакодневним догађајима: љубављу, политичким дешавањима... У овој држави барем никад није недостајало инспирације кад је политика у питању, па смо често због критике власти били цензурисани. У спотовима се трудимо да испратимо радњу песме.

Која је ваша омиљена песма?

Омиљена песма ми је *What a wonderful world* коју изводи Луис Амстронг, јер говори о лепоти света која се налази у једноставним стварима: осмесима, сунцу, дрвећу. На то као да смо данас сви заборавили и бавимо се „великим“ стварима, док права лепота живљења неприметно пролази поред нас. Што се тиче мог бенда, највише волим песму *Устани и крени*, јер мотивиш људе да мењају свет тако што ће прво променити себе на боље.

Зашто се бенд зове Џа или бу?

Име смо добили по старој српској изреци. Управо у време када смо почињали, моја баба је питала да ли смо озбиљни у томе што радимо и да треба да се одличимо па – џа или бу. Тада смо схватили да је то одлично име за бенд.

А што то значи?

Џа или бу је израз који се користи када сте на прекретници, па морате да донесете одлуку и да или успете, или пропаднете.

Како сте добили надимак Кид?

У време када смо почели да свирамо био сам најмлађи члан бенда. Када се мој дотадашњи надимак (ДЕКИ) изговори на „шатровачком“, добије се КИДЕ, па када се то споји са чињеницом да сам за остале био клинац, добије се КИД.

Колико сте албума издали и зашто један има необично име - Куково лето?

Направили смо шест засебних албума и два компилацијска.

Снимање нашег шестог албума је трајало неуобичајено дуго, па смо у једном интервјуу, на питање када ће изаћи нови албум, у шали одговорили: „На куково лето“.

Одмах смо постали свесни да је то савршено име за албум који се тако дуго чекао, као и све у овој држави. Увек се чека нешто (бољи живот, веће плате...) што ће доћи на куково лето.

Где сте све држали концерте?

Током 29 година каријере одржали смо преко 600 концерата широм Србије и околних држава, односно бивше СФРЈ. Увек је велико узбуђење када дођемо у неки град, у неку другу државу, и тамо нас дочекају људи који цене наш рад и знају наше песме. То је оно што нас покреће да се и даље бавимо музиком са истим ентузијазмом, а како ствари стоје још дуго ће.

*Лара Милојевић V₃
Мина Милојевић VII₃*

Међународни иТвининг пројекат "Tell me your story"

Да ли бисте волели да са друговима из иностранства снимате филмове, радите виртуелни речник, учите речи из њихових језика уз њихову помоћ, представите свог Марка Краљевића ученицима из Италије, Грчке, Словеније, Бугарске, Турске, Румуније, Туниса? Наравно!

ИТвининг је међународна платформа на којој се окупљају школе, ученици и наставници из Европе, делова Азије и севера Африке. Платформа омогућава сарадњу, разговор, постављање материјала – видео записа, фотографија и текстова. На њој је преко 100.000 школа са три континента. И ми!

Прво смо представили себе, своју школу, град и земљу. Ученици VII₂ су громогласно поздравили наше другове, Андреа Плазинић и Анђела Станојковић су представиле град, Ива Гвозденовић је као прави водич представила центар Београда, Филип и Урош Џоџо су ефектно приказали најважније зграде и места у Београду. Анђела Вукомановић је наше виртуелне госте провела кроз школу.

Први пројекат је био виртуелни речник „Најлепше речи нашег језика“. Ана Велинов и Марија Тошић су снимиле кратак, занимљив филм изговарајући неколико речи на српском и енглеском језику. И послале су изазов: „А сада, изговорите ове исте речи и на српском језику“.

Изазов су прихватили Италијани и наше речи изговорили уз предиван италијански акценат и послали изазов даље. Укључили су се сви.

У међувремену су Анђела Вукомановић, Ива Гвозденовић, Урош Џоџо, Милош Зекић и Димитрије Попмихајлов снимили краћи речник и укључили и речи из турског језика. За сада, речник још није обишао све учеснице, а већ има преко седам језика на којима речи треба изговорити. Ученици V₃ су их нацртали.

Стигла је Нова година и Божић, па су ученици V₃ направили честитке, које смо послали у Словенију, Турску, Тунис, Румунију, Бугарску, Грчку. Онда смо од пријатеља примили честитке. Све су биле окачене у холу школе, између паноа на којима су представљени наши пројекти.

Последњи пројекат је „Дуња у свету митолошких јунака“. Девојчица, седми разред, коју игра Анђела Маринковић, упознаје Марка Краљевића (Милош Зекић) са Фејсбуком и интернетом, али и сазнаје понешто о свету из којег је Марко дошао.

Марија Тошић је Вила Равијојла, Марија Маринковић је приповедач, а Урош и Филип Џоџо и Лазар Нисингер су снимали филм. Филм је на титловању код Александра Јоковића, а превео га је Лазар Видић. Можете га погледати на блогу www.svetlostusrcu.wordpress.com.

*Мр Маја Анђелковић Шегуљев,
наставник*

Школска библиотека

О школској библиотеци

Школска библиотека је веома важно место у школи. Она је извор информација и знања и помаже у остваривању наставних и ваннаставних активности школе.

У њој се окупљају ђаци и читају, пишу, цртају, разговарају о прочитаном, уче за контролни, проводе слободно време... Заједно са библиотекари уређују простор библиотеке, учествују у пројектима и припремају прилоге за школски лист.

Школска библиотека је намењена ученицима, наставницима, стручним сарадницима и родитељима. У њој се одржавају часови, радионице и семинари.

Школски библиотекари

Школски библиотекари раде у школској библиотеци и подстичу ученике на читање и учење, подучавају их да проналазе, критички процењују информације и користе их за стварање новог знања и развијају креативност.

Школски библиотекари сарађују са наставницима у организацији заједничких часова, радионица и других активности за промоцију књига и читања и подстичу ђаке да учествују у различитим пројектима (школским, градским, међународним).

Активности

Током школске 2015/2016. године укључили смо се у међународни иТвининг пројекат и пројекте за подстицање читања *Читам, па шта?* и *Оштро Перце*.

У септембру и октобру 2015. године извршена је ревизија књижног фонда. У том великом послу библиотекаркама су помагали ученици седмог и осмог разреда и наставница Јасминка Ристић.

„Мали сајам књига“ је одржан 22. октобра 2015. године у холу наше школе. Ученици VII₁, V₃ и VII₂ су учествовали на овом малом сајму и много књига донирали школској библиотеци.

У сарадњи са издавачким кућама *Одисеја* и *Прополис* организоване су радионице у којима су представљене нове књиге ученицима четвртог и петог разреда: *Чарапокрадице*, Павела Шрута и *Шифра Вавилон* Данијела Пенака. Тема радионице за ђаке трећег разреда био је роман *Ужасна тетка* британског писца Дејвида Валијамса.

У оквиру пројекта *Tell me your story* одржане су радионице за израду новогодишњих честитки и уређење паноа.

Постигнућа ученика у пројекту *Читам, па шта?* приказани су у радионицама за ученике другог, трећег и четвртог разреда.

Гост школе и школске библиотеке је била Јасминка Петровић, омиљени српски писац за децу. У оквиру пројекта *Оштро Перце* она је разговарала са ученицима другог разреда о збирци прича *Кажи тети Добар дан*, а са ученицима седмог и осмог разреда о роману *Лето кад сам научила да летим*.

Слађана Галушка и
мр Маја Анђелковић Шегуљев,
библиотекари

Наши ђаци

У нашој школи ради Руски дечији културни клуб и има доста ученика који су пореклом или духовно везани за руско културно наслеђе.

Једног од њих, Данила, упознала сам у школској библиотеци. Он је за време великих одмора тамо, увек чита или разговара са другим ученицима. Желела сам да сазнам много више о начину живота у Русији, о култури, обичајима. Замолила сам Данила да представи себе и град у коме је живео до скоро, а затим сам срочила неколико питања која су мене увек копкала.¹

мр Маја Анђелковић Шегуљев, наставник и библиотекар

Део први - Данил о себи и граду у ком је живео 12 година

Зовем се Данил Собољ. Ја сам Рус и у Србију сам се доселио пре годину и по дана. Пре тога живео сам дванаест година у једном малом граду у Русији који се зове Нови Уренгој. Мени се свиђао овај град, иако је у њему хладно због тога што се налази у Сибиру. Волео сам свој град и никад нисам мислио да ћу некад морати да га напустим.

Али нисам тужан због тога што сам га напустио, мени се баш свиђа у Србији и никад нисам сумњао да ли је добро што сам дошао баш у ову земљу. Да бисте боље разумели како људи живе у мом граду мораћу да вам објасним понешто и да вам испричам неке занимљиве ствари о њему.

Нови Уренгој је град у Русији, највећи у Јамалсконенечком аутономном округу, један од ретких градова који су већи од административног центра свог округа (Салехард) како по броју становника тако и по индустријском развоју. Нови Уренгој је индустријски центар области у којој се добија највећа количина гаса у Русији што га чини незвнично престоницом руског гаса.

Питате се где је. Одговор је - Врло близу поларног круга. Клима је екстремно хладна. Просечна годишња температура је - 4,7°C. Зиме су хладне и дуге (284 дана). Понекад температура у граду пада на -45°C. За време зиме сунце се види на небу само само 3 сата дневно. Летња просечна температура често не расте изнад +17°C, али има дана када дневна температура долази и до +30°C. Када је превише ниска температура, школе престају са радом. А понекад, због екстремно ниских температура, престају да раде чак и неке организације. За време лета, које у Сибиру траје веома кратко, дешава се да сунце уопште не залази. Такође у Новом Уренгоју дувају јаки ветрови (10 - 15 m/s) и често се јављају драстичне промене температуре (15 - 20°C у току дана).

Град је основан тек 1975. Припајањем градова Коротчајево и Лимбејаха Новом Уренгоју он постаје један од најдужих градова у свету - дугачак је 80 километара. У њему живи 115.000 становника, али није увек био тако велики. У граду је 1979. године живело само осам и по хиљада становника, али већ 1989. године, после проналазка великих количина природног гаса, Нови Уренгој насељава 93.000 људи. Од те године број становника више се не повећава путем досељавања, него зависи од наталитета, а 25% становника је млађе од 18 година. Запослених је 60% јер се пензионери селе у топлије делове Русије.

¹ Текст интервјуа преузет је у скраћеној варијанти са блога *Светлост у срцу*, који води наставница Маја Анђелковић Шегуљев, <https://svetlostusrcu.wordpress.com>

Житељи су различитих националности, највећи број чине: Руси, Украјинци, Татари, Чечени, Дагестанци, Черкези и становници бивших совјетских република. Већина су хришћани и муслимани.

Град се налази на обали реке Јево-Јаха. Реке Тамчар-Јаха и Седе-Јаха теку кроз град и деле га на два дела – јужни и северни, који су делови самог града. Делови града су и Коротчајево и Лимбејахакад, који су удаљени и припојени њему тек 2004.

Јужни део града је најстарији, због тога у њему се налази највише градских предузећа, фирми итд. Он је основан касније због чега је модернији од северног дела. Најзанимљивије је то што су скоро све куће у граду груписане у мале групе. Скоро свака обавезно има своје двориште и своју продавницу, а понекад чак и свој вртић или школу. У јужном делу налази се скоро сва администрација града, железничка станица и аеродром, у северном делу се налазе храм, парк поред ког се налази Неназвано језеро. Лети поред овог језера отварају се многобројни кафићи, а зими на језеру се санка и скија. Али најлепша зграда у овом делу Новог Уренгоја је Храм Серафима Саровског.

Ако бисте хтели да посетите овај мали, али леп град, ја бих вам саветовао да посетите и видите ова места:

- Споменик победе у Другом светском рату, где 9. маја сви становници доносе цвеће и спомињу све погинуле војнике у Другом светском рату;
- Споменик пионирима освајања Уренгоја, који се налази поред једне од зграда „Уренгојгазпрома“;
- Музеј сликарских уметности, или фонтану „Парус“, уз одмор у парку;
- Неназвано језеро.

Наравно, прошетајте мало и по тундри и видите све њено природно богатство.

Данил Собољ VIII₂

Какве јакне носите у Русији, у Сибиру? Од чега су направљене?

Не знам тачно од чега су направљене, али сам скоро сигуран да би се сваки Србин који би дошао у Искутек смрзнуо за двадесетак минута, без обзира на то како се припремио.

Мислим зато што нису само јакне оне које штите становнике сибирских градова, већ је и организам човека навикнут на естремно ниске температуре.

Шта су ваљенке? Како се праве?

Ваљенке су руске чизме направљене од ваљане вуне. Разлика између руских и неких других ваљенки је у томе што се руске ваљенке праве од само једног комада вуне, што им даје још више топлоте. Не пропуштају воду и имају нека лековита својства.

Шта највише волиш да једеш?

Највише волим котлете и пељмени. Пељмени су млевено месо у тесту, кувано. Од српских јела мени се свиђа ајвар.

Које би нам колаче понудио да смо ти гости? Какви су? Од чега се праве?

Дао бих вам руске бомбоне и чоколаде. Много су боље од оних које овде једем. У Русији су много укусније.

Шта ви у Сибиру једете, а овде у Србији немамо?

Немате много ствари, нпр. боршч (чорба са поврћем и парадајзом и алевом паприком), акрошка (течно јело од кваса и поврћа). Немате готово ништа од типично руске хране. Жао ми вас је због овога, нисте пробали много укучних ствари.

Шта ти је било најнеобичније у Србији? Зашто?

Необично ми је било да имате поделу школе на основну и средњу. Нама је лакше, код нас су средња и основна школа спојене.

Како се пали ауто ујутру? У чему се разликује гориво у Сибиру и овде?

Тамо се користи Вебасто систем загревања мотора. Постоји и посебан систем за загревање мотора који проводи струју до мотора и стално га греје. Нема разлике између горива.

Какав је осећај шетати се на минус 25?

За мене је минус 25 идеална температура зато нисам осећао никакве промене, осим руменила на лицу и хладних прстију на рукама.

Колико има снега у Сибиру?

Изван града ниво снежних наслага долази до два метра, а у граду понекад снег ти долази до колена, али то се ретко дешава.

Чега се играју деца у Русији? Које су игре најпопуларније?

Скијамо се, градимо Снешка, играмо хокеј. Ма све исто као и свуда, само што правимо нешто слично Сноувилу, од леда!

Какав чај пијете? Који чај ти највише волиш?

Ми пијемо исти чај који и сви остали пијете. Највише волим чај Млечни улун. Листови чаја се кувају у млеку, а онда се од тих листова прави чај и има благ укус млека.

Шта још се разликује у Сибиру и Србији?

Осим географских фактора нема никаквих разлика. Сви смо ми исти. И још нешто. Ја нисам живео у Сибиру, Сибир је мало источније. Живео сам на северу.

Ако хоћете, погледајте на карти и утврдите сами где је то!

Читам, па шта?

Ученици другог, трећег и четвртог разреда наше школе су учествовали у пројекту Библиотеке града Београда „Читам, па шта?“, који има такмичарски карактер, а реализују га наставници и школски библиотекари. У првом, школском, нивоу ученици су читали по три књиге, писали приказе и илустровали их.

Најбољи у првом делу такмичења су: Ђурђа Торбица (прикази и илустрације), Лука Раичевић (прикази) и Јован Јовановић (илустрација), ученици II₂, Кристина Дивац (прикази и илустрације), Лав Уљанов (прикази и илустрације) и Јана Бајовић (илустрације), ученици III₂, Мила Јолачић (приказ и илустрација) и Олег Петровић (прикази), ученици III₃, Уна Глигоријевић (прикази и илустрације), Катарина Пајић (прикази) и Милица Симић (илустрација) ученици IV₂. Ученик Јован Јовановић нацртао је постер пројекта. Ови радови су постављени на веб страни [Читам па шта](#), а у школском листу представљамо неке од њих.

У сарадњи школског библиотекара, наставника разредне наставе и наставника енглеског језика одржане су 15. марта 2016. године радионице за ученике другог, трећег и четвртог разреда. Аутори најбољих радова су представили књиге из пројекта *Читам, па шта?* својим вршњацима, а затим је разговарано о активностима из пројекта *Оштро Перце*, као и о припремама прилога за школски лист. Ученици II₂ су направили изложбу радова држећи своје свеске које су остали учесници разгледали, а трећаци су погледали одличне ликовне радове другова из III₂.

Слађана Галушка, библиотекар

Јован Јовановић II₂

Ја и моја сестра Клара

Читајући ову књигу упознала сам Клару, њеног брата и целу њихову породицу. Они су добра и паметна деца, али помало несташна. Имају кућне љубимце: пса Шнурија и мачка Казимира. Њихови родитељи су строги и брижни.

Њима се дешавају сасвим обичне ствари. Они се играју, иду у школу, такмиче се, љубоморни су једно на друго, понекад не слушају родитеље, али су веома занимљиви. Док сам читала ове приче, схватила сам да смо мој брат и ја исто тако несташни, али и забавни.

Препоручила бих ову књигу вршњацима јер ће свако препознати себе у некој причи и добити много нових идеја за игру.

Бурђа Торбица II₂

Ја и моја сестра Клара

Књига „Ја и моја сестра Клара“ говори о дечијим вратоломијама сестре и брата.

Клара је старија и она у свим причама смишља разне ствари, док је њен млађи брат прати у свему. Он верује да је то што ради његова сестра добро иако често испадне да је кривац. У причама се појављује и чика Тони кога деца посебно воле, јер им даје новац за сладолед. Тони се оженио једном тетом која је постала дебела, па је родила бебу Сузану. Ликови су и деда и чистачица Флори, као и пас Шнуфи, али се све врти око Кларе, њеног брата и њихових несташлука.

Приче су врло занимљиве, јер говоре о смешним ситуацијама које праве брат и сестра. И ја имам старију секу која ме подсећа на Клару, посебно у причи у којој је појела чорбу и натерала брата да скува другу.

Лука Раичевић II₂

Бурђа Торбица II₂

Лота прави лом

Лота је једна размажена девојчица. Њој није могло да се удовољи. Лота се ружно понашала према својој породици. Једном је одлучила да оде од куће, али је тада схватила да не може живети без родитеља. Мени се књига допала зато што нам казује да нам је породица најважнија на свету.

Бурђа Торбица II₂

Лота прави лом

Ова књига је састављена од више смешних и веселих прича о девојчици Лоти. Она има пет година и живи у Самарцијској улици, коју је њен тата назвао Галамцијска због галаме деце. Лота највише воли свог меду који је, уствари, прасе. Има брата Јонаса и сестру Мију Марију. Док су они у школи и док тата ради, Лота проводи време са мамом у кући. Она је размажена и стално смишља разне договштине јер воли да је у центру пажње.

Мени су се ове приче допале и док сам их читао, препознао сам себе у њима. Сва мала деца су као Лота, воле да су у центру пажње, да их сви воле и хвале и смишљају разне смишљанице како би у томе успели.

Лука Раичевић II₂

Кога се тиче како живе приче

Главни јунаци су приче. Представљене су као особе, бића, појаве које имају свој живот. Оне нашем писцу не дају мира. Имају различите карактере. Неке су уводне, неке беже из књига, неке су исте, а неке су размажене. Постоји прича која тражи крај и крај који тражи причу. Једна је алергична, а од једне се зева. Чак постоји и прича о рупи, као и прича која се чита кад се гледа кроз рупу. Свака прича је специфична на свој начин. Живот ових прича зависи од читалаца.

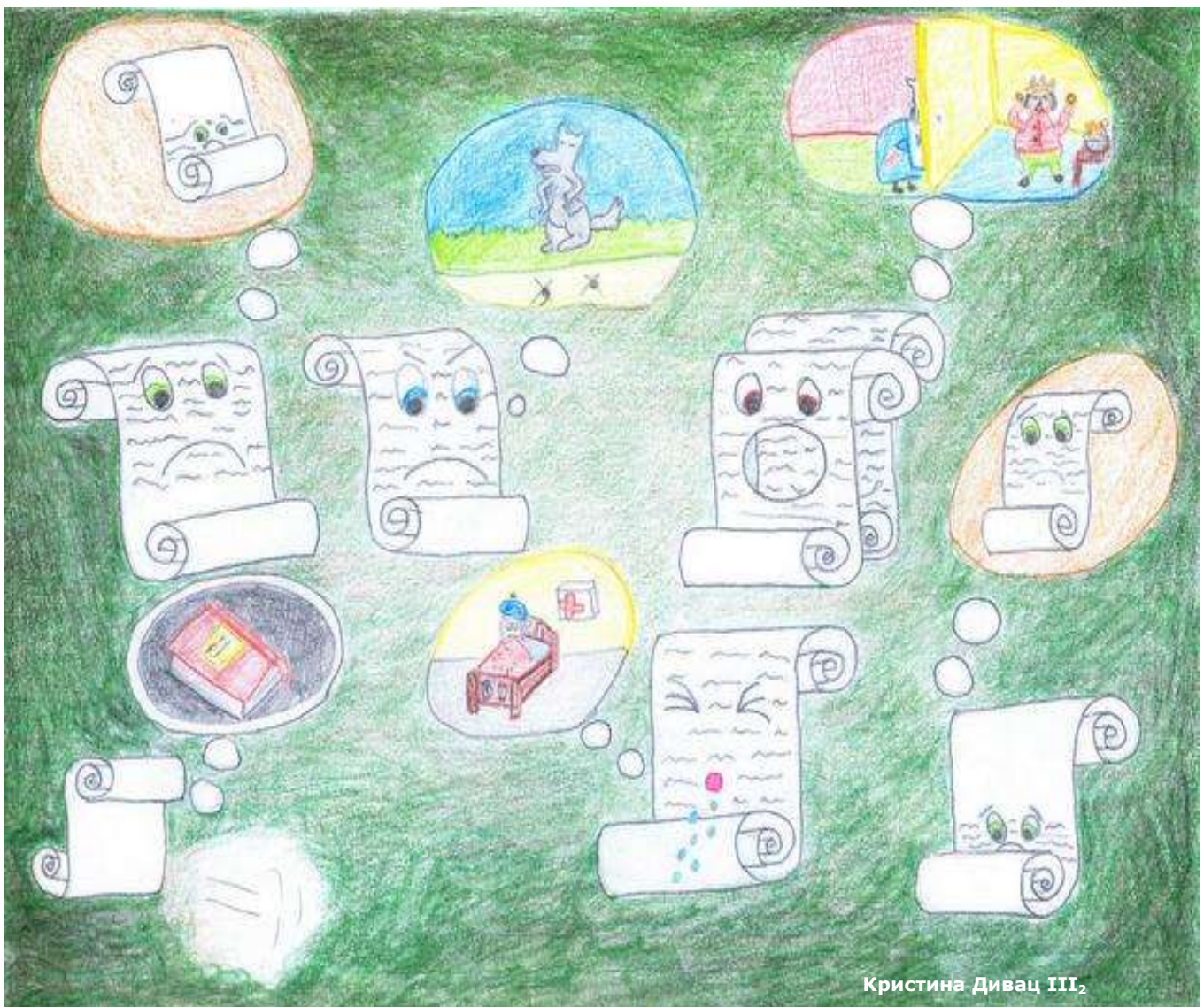
Ова књига је посебна. Разликује се од свих других. У њој приче оживљавају. Помоћу ње виримо у тајни свакодневни живот разних прича. Има много занимљивих и смешних догађаја. Приче добијају моћ говора, разговарају са писцем, а он се кроз њих обраћа читаоцима и на духовит и маштовит начин уводи их у свет књижевности. Свидео ми се начин на који су неке приче међусобно повезане. Тако „Размажену причу“ и причу „Ко чита не скита“ повезује вук са бувама. „Причу о рупи“ и „Причу која се чита када се вири кроз рупу у причи о рупи“ повезује рупа која тражи своју сврху, а „Причу која не уме да заврши саму себе“ и причу „Крај приче“, повезује крај који тражи причу и прича која тражи свој крај.

Пре него што сам почела да читам ову књигу, мислила сам да је то једна обична књига за лектуру, али сада схватам да је она међу најбољим књигама које сам икада прочитала.

Јутрос је мама ушла у моју собу и рекла: „Кристина, стигла је „Прича која бежи“, али дођи полако, немој да је уплашиш.“ Читајући причу, схватила сам зашто неке приче хоће да побегну. Кад се књиге затворе, причама је веома тесно, па треба да се трудимо да што чешће отворимо и читамо књиге.

Надам се да ће ова прича код мене остати.

Кристина Дивац III₂

Кристина Дивац III₂

Роња разбојничка кћи

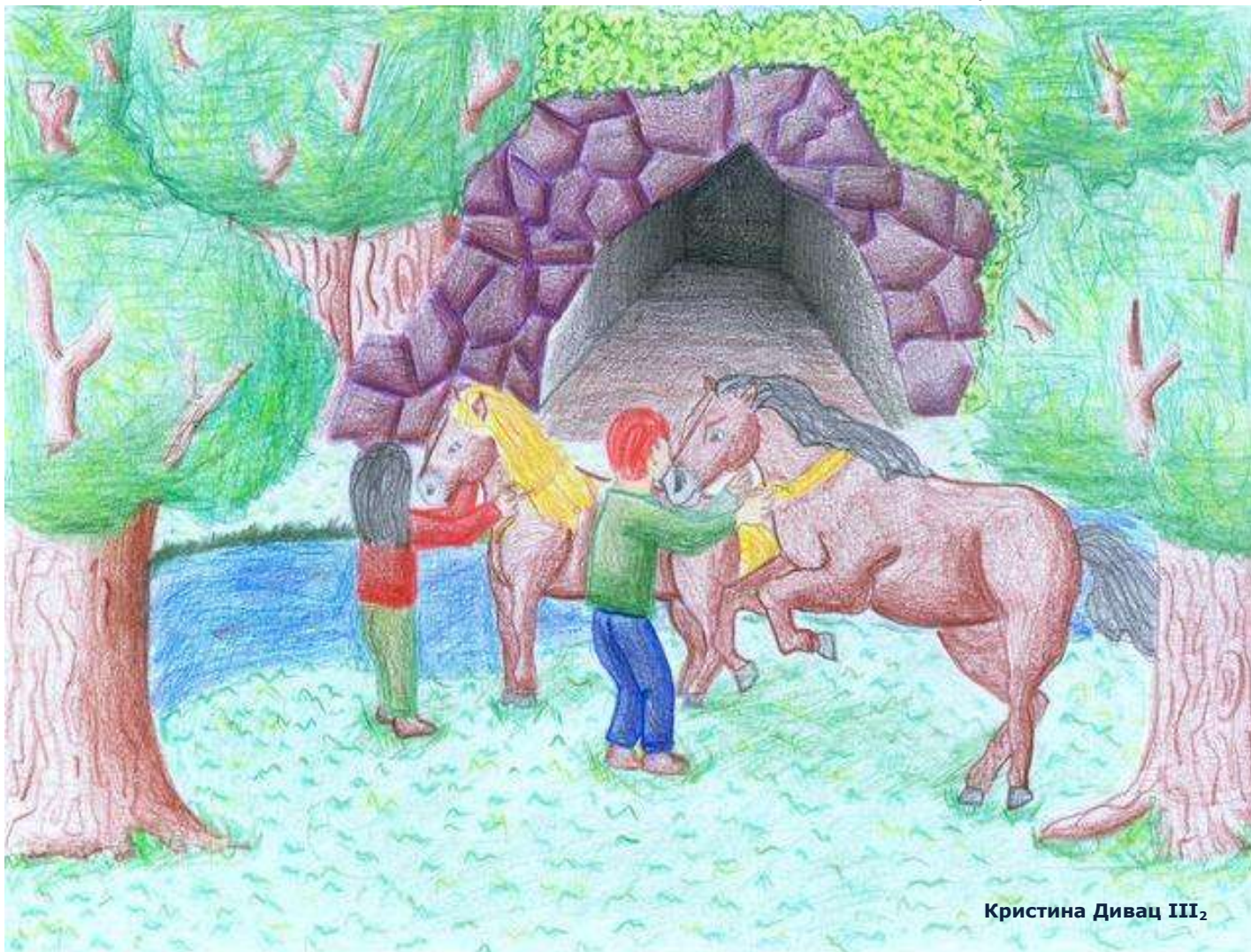
Роња је живела у старој тврђави свог оца Матиса, разбојничког вође, која се налази у шуми. Матис је стално говорио Роњи да не сме ничега да се плаши у шуми, али да мора да буде опрезна и да се чува чудесних и опасних бића - харпија, сивих баука и тролова, а нарочито супарничке Боркине банде.

Једног дана, Роња је срела Бирка, Боркиног сина. Роњи је то био први пут да види још неко дете. Међутим, када је схватила ко је он, сетила се Матисових речи да треба да се клони Боркиних разбојника. Истог размишљања је био и Бирк. Одједном су, из беса, почели да прескачу паклену провалију. При једном скоку, Бирк се оклизнуо и остао да виси на једној ивици. Роња му је тада добацила ремен и тако му спасила живот. Од тог тренутка све је почело да се мења. Иако је требало да се мрзе, временом су постајали све ближи. Најтеже им је падало то што су морали да крију своје искрено пријатељство. Када је Матис сазнао за њих, рекао је Роњи да она више није његова кћи, што је Роњу много повредило и отишла је у Медвеђу пећину да живи са Бирком. У Матису је завладала туга, као и у целој тврђави.

Роња и Бирк су у шуми живели од почетка пролећа. Уживали су у сваком дану који су проводили заједно. Пролеће и лето су брзо прошли и дошла је јесен. Крајем јесени Матис је дошао у шуму и замолио Роњу и Бирка да се врате кући. Рекао јој је да је веома тужан и усамљен без ње, да је много воли и да је она увек била његово дете. Роња је одлучила да се врати кући. Њихово пријатељство се пренело и на Матиса и Борку, па су и они постали пријатељи.

Ова књига представља савршен приказ искреног пријатељства, пожртвованости и љубави двоје деце и њихове одлуке да то пријатељство сачувају без обзира на све. Схватили су да их ниједна сила не може раздвојити. Богат је свако ко има овако доброг и искреног пријатеља.

Кристина Дивац III₂

Кристина Дивац III₂

Чика Фјодор, пас и мачка

Чика Фјодор је самосталан и веома одговоран дечак који много воли животиње. Пошто његова мама не воли животиње и није му дала да задржи мачка ког је недавно упознао, он се са њим одселио у село Јогуртовац. Тамо им се придружио пас Шарик и започели су веома интересантан живот. Мачак и пас имају људске особине. Професор Сјомин их је научио да причају, а по природи су веома сналажљиви. Мачку је било веома важно да има име и тако га је чика Фјодор назвао Морнаревић. После успешно пронађеног ковчега са благом, мачак је купио краву, пас ловачку опрему, а чика Фјодор трактор Тр-Тр Митју, који иде на храну, а не на бензин.

Након неког времена дечак је хтео да јави родитељима да је добро, па је одлучио да им напише писмо. Али, пошто је написао само неколико реченица, а писмо су завршили Морнаревић и Шарик, мама и тата су се забринули за сина. Наравно, није свеједно када прочиташ да ти се дете лиња, да га здравље не служи добро, да му сви у продавници бацају кост. Видели су да је писмо из села Јогуртовац, а затим су открили да постоје 22 села са тим именом и решили да у свако пошаљу по једно писмо како би пронашли дете. Онда им је стигло писмо од поштар Пећкина у коме је писало да је чика Фјодор у његовом селу.

Мама и тата су одмах отишли по њега. Иако је мама хтела да прихвати да и пас и мачак пођу са њима, Морнаревић и Шарик су решили да остану да живе на селу, а да им чика Фјодор долази у посету.

Ово је духовита прича о љубави дечака према животињама, његовој жељи да буде са њима, па чак и ако то значи да се супротстави родитељима. Деци није довољно да се играју сама код куће са играчкама. Потребни су им другари и кућни љубимци. Као и чика Фјодор, ја много волим животиње и дружење.

Кристина Дивац III₂

Кристина Дивац III₂

Кога се тиче како живе приче

У овој књизи аутор на занимљив начин жели да уведе младе читаоце у свет књижевности. Све приче су представљене као личности, јер је свакој причи удахнуо живот.

Неке се жале, неке се љуте, а неке у размажене. Једна прича му је чак побегла из књиге. Писац и са осталим ликовима разговара и решава њихове проблеме. Једном пуџу коме се промаја увукла у кућицу решава проблем и шаље промају у Мексико. Једној причи је објаснио да не може да избаци вука из ње, само зато што вук има буве. Празну причу је увеселио јер је одлучио да она постане прича о дечаку који је изгубио плишаног меду пре много година, а затим га нашао. Кад дођемо до алергичних прича, савет је да се правимо да смо неко други, а не читаоци.

У овој књизи постоји и загонетка која када се реши носи поруку „Научи ме да читам“. Циљ аутора је да деца заволе приче и читање. Нешто касније, како писац каже, упознаће и „Отмено друштво“, то јест романе као што су „Мали Принц“ и „Алиса у земљи чуда“.

Мени се ова књига допала јер је шаљива, разумљива и интересантна.

Лав Уљанов III₂

Лав Уљанов III₂

Чика Фјодор, пас и мачка

Ово је књига о авантурама једног дечака и његових пријатеља далеко од родитељског дома. Главни лик је чика Фјодор, озбиљан дечак, који веома воли животиње. Његова мама је против чувања љубимаца у стану, јер мисли да су животиње сувишне у кући. Због тога он одлази од куће са својим мачком.

У селу Јогуртовац пронашли су кућу у којој ће живети. Баш тада придружио им се пас Шарик. Занимљиво је да су мачор и пас размишљали, разговарали и понашали се као људи. Мачор је био најискуснији од свих. Он је делио паметне и мудре савете. Био је вредан, волео чистоћу, волео је да штеди и мислио на

будућност. Он даје предлог за куповину краве и трактора од чега су сви имали користи. Пас је одувек волео да буде ловац, али никада није могао да убије животињу, зато постаје фотограф и на фото сафарију слика разне животиње. Много животних савета добија од мачка и чика Фјодора. Иако је био детињаст, знао је добро таблицу множења.

Поштар Пећкин је сумњичав јер му је та дружина била загонетна. Он контактира са чика Фјодоровим родитељима, који долазе у прави час јер се он разболео. Чика Фјодор се враћа кући, а пас и мачак остају да живе на селу да би чували кућу и чекали Фјодора да дође за распуст.

Ова књига ми се допала због занимљивих авантура ове мале дружине, као и због тога што су родитељи схватили да су дечаку, осим играчака, потребни другови и љубимци да би био срећан.

Лав Уљанов III₂

Роња разбојничка кћи

Тема романа је забрањено пријатељство двоје деце, Роне и Бирка.

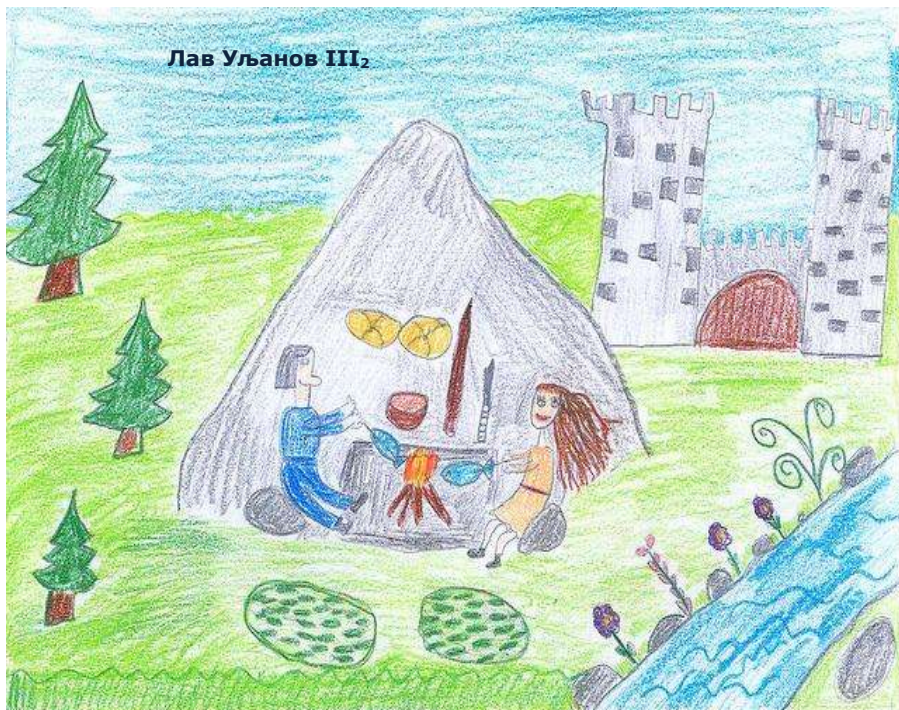
Роња је ћерка чувеног вође разбојничке дружине Матиса. Живи у тврђави окружена пажњом и љубављу родитеља и осталих чланова Матисове дружине.

По природи је самостална, сналажљива и радознала, те врло брзо упознаје шуму у којој живи. Ужива у природи и упознаје разна фантастична бића, као што су: харпије, гузуљци и сиви бауци.

Врло брзо упознаје Бирка Боркасона, сина вође друге разбојничке дружине, и они постају пријатељи. Пошто су те породице дуго година у свађи, пријатељство деце је било забрањено. Роња, која је племенита и мудра, својеглаво одлучује да се са Бирком усли у Медвеђу пећину.

Далеко од родитеља њих двоје проводе читаво пролеће и лето сами. Њихова сналажљивост и самосталност огледали су се у томе што су сами бринули о себи. Били су привржени један другом и помагали су се у разним невољама. Роња је Бирка оловљавала речима „brate мој“. Кад је отац дошао по њу да је води кући, растанак им је тешко пао. Занимљиво је да су на крају својом мудрошћу успели да помире своје очеве. Обећали су себи да се разбојничким послом никад неће бавити, јер то растужује друге.

Ова књига ми се веома допала јер је природа сликовито описана. Иако је живот у шуми за нас опасан, поред Роње и Бирка доживео сам је као пријатно место за авантуре и живот. Велика је ствар што су два детета успела да помире своје очеве.

Лав Уљанов III₂

Лав Уљанов III₂

Јана Бајовић III₂

Кога се тиче како живе приче

У овој занимљивој и необичној књизи Дејана Алексића главни јунаци су приче које живе тајне животе када се корице затворе. Док се чита, чини се као да се аутор намучио са њима, јер му стално стварају проблеме. Приче имају моћ говора и разговарају са писцем. Ни мало му није било лако, јер има и оних које беже, које су размажене, или празне. Свака је занимљива на свој начин, а посебно ми се допадају њихови необични наслови.

Издвојио бих причу која је врло несташна и бежи из књиге, па због ње читалац мора бити опрезан. Писац даје савете како да се са њом изађе на крај – да се књига стави испод неке тегле, или, ако имамо неку крупнију тетку, да је дамо њој да седне на књигу и тако је причува. Ја сам проблем решио тако што сам пронашао кутију са старим играчкама и своју књигу држим испод кутије.

Читајући ову књигу добио сам идеју да и сам напишем неку сличну. Свакоме препоручујем да је прочита, јер развија машту и креативност.

Јана Бајовић III₂

Олег Петровић III₃

Роња, разбојничка кћи

Роња ме није одушевила на први поглед кад сам је видела на корицама књиге – чупава девојчица која са луком и стрелом стоји испред разрушеног замка. „Где је принцеза, где су хаљине?“ – помислила сам. „Где су локнице и машнице?“ Тешила сам се да би бар могла бити занимљива авантура. Али, било је много више од тога.

Роња срећно одраста у замку дубоко у шуми. Њен тата је разбојник и има своју банду, али она то не зна. Родитељи је

Јана Бајовић III₂

обожавају и подстичу да буде самостална. Много времена проводи у шуми и временом упознаје сваки њен кутак. У њој среће Бирка, сина вође супарничке банде, која се доселила у рушевине замка. Бирк је био њено прво изненађење, весео и добар, иако је син непријатеља. Заједно су скитали шумом и учили једно од другог. Однос Роње и Бирка је топао и диван. На крају су изградили пријатељство и она је схватила да мора да се бори за њега. Супротставила се оцу и он се је одрекао због тога. Али, Роња није одустала. Отишла је у пећину са Бирком и много ризиковала за оно у шта верује. Показала је да је храбра, да воли слободу и да брани своје мишљење. Навела је родитеље да размишљају и да се промене. Уз помоћ драгог ћелавог Пјера дошла је на идеју да више не буду разбојници. Спонтано, изгладило се и старо непријатељство између банди.

Све то није још успела ни једна принцеза, чиста и дотерана, најбоља на свету и бесктрајно досадна. То је успела Роња, неустрашива јунакиња, спретна и одважна. Волела бих да сам као она.

Мила Јолачић III₃

Риба риби гризе реп

Сви људи на свету се разликују. Неко има велике уши, неко велики нос, неко носи наочаре, неко је другачије боје коже. Кроз пет прича у овој књизи писац Јасминка Петровић описује проблеме десетогодишњака, мојих вршњака. Сви они имају жељу да их другови прихвате и приче говоре о томе како се они боре са проблемима.

У првој причи деца задиркују Катарину која има велике уши. Нису знали да најбоље у разреду игра између две ватре. Њен друг Пеца је наговара да изађе на терен, она побеђује страх и показује се у најбољем светлу и постаје омиљена у разреду. Дарко из друге приче увек има пун ранац хране и нико неће да седи поред њега кад путују. Он почиње да прича смешне приче и постаје занимљив и нико га више не зове Дарко Чварко. Љуба из треће приче је био љубоморан на свог брата, посебно због тога што брат има лепе зубе, а он велике и ружне. А онда је тим зубима прегризао конопац и спасио мачку. Схватио је да велики зуби чине велики осмех. Сања је мислила да треба задиркивати сваког ко носи наочаре. Кад је она почела да носи наочаре, испало је да се смејала сама себи и тако је научила да наочаре само помажу да боље видиш. У петој причи Илија је уз помоћ новог наставника научио да правилно изговори глас „р“ и био је поносан на себе.

Свако дете је посебно и различито. Ова књига нас учи да је за сваког важно је да научи да победи страх и стид и да покаже другарима да га баш та разлика чини посебним и другачијим.

Катарина Пајић IV₂

Риба риби гризе реп

У књизи „Риба риби гризе реп“ главни јунаци су ученици једног одељења, десетогодишњаци, који имају проблеме попут великих ушију и зуба, гојазности, говорне мане и слично. Иако никоме ти проблеми не изгледају страшно, за њих су огромни. Због тих мана другови их задиркују, а они само желе да буду прихваћени и омиљени у друштву.

Највише ми се свидела прича у којој девојчица Катарина има велике уши. Она покушава на различите начине да их сакрије, а на крају баш те велике уши доводе њу и њене другаре до победе. Дечак Љуба, из приче „Беле коке испод стрехе вире“, има велике зубе и мисли да је његов брат лепши од њега и зато се осећа мање вредним. Али, баш захваљујући тим зубима, он је спасио маче своје другарице Катарине и постао херој. Деца су посебно била сурова према једном гојазном дечаку и, кад су путовали на излет, сви су смишљали изговоре да он не би седео поред њих иако је било празних места. Током пута он је причао о облацима и то је прерасло у веома занимљиву причу. Онда су сва деца желела да слушају и окупила су се око њега.

Ова књига је занимљива и лепа, јер на крају сваке приче деца прихватају своје мане које им чак и помажу. Доживљаји јунака поручују да никога не треба процењивати по физичком изгледу. Сви ми имамо неку ману, али баш она нас чини посебнима.

Уна Глигоријевић IV₂

Уна Глигоријевић IV₂

Невена Павловић VI₂

Аги и Ема

Ово је роман о усамљеном дечаку Агију. Његови родитељи стално раде и негде журе. Често се селе и Аги у свакој школи остаје кратко, па га деца нису прихватала и нигде није могао да се уклопи.

После још једне селидбе упознаје старицу Ему. Она је живела преко пута у чудној кући која личи на замак. Ема је схватила да је Аги усамљен, а и њој је било потребно дружење и тако почиње једно занимљиво пријатељство.

И Аги и Ема кроз разне пустоловине стичу нова сазнања о свету, али и даље не разумеју зашто други јуре и немају времена за разговоре и маштања.

На крају Аги мора опет да се одсели, он је тужан зато што мисли да више неће да види Ему.

Једног јутра неко је бацио камнечић у прозор и Аги је видео Ему која га зове да поправљају ствари у њеној новој кући, која је била близу Агијеве. Њихове пустоловине се настављају.

Књига је лепа и духовита, пуна топлине и лепих осећања. Свидела ми се једна реченица: „Живот је нешто што у почетку не разумеш, а касније још мање.“ И мени се дешава да понекад не разумем свет и дешавања око себе. Ја на срећу имам маму са којом могу да разговарам о свему.

Књига је занимљива и добра зато што говори да на свету за сваког постоји неко ко ће га разумети. Препоручујем је свима за читање.

Уна Глигоријевић IV₂

Уна Глигоријевић IV₂

Аги и Ема

У роману „Аги и Ема“ Игор Коларов нам прича причу о о пријатељству између дечака Агија и госпође Еме.

Аги је усамљен дечак, кога су родитељи запоставили. Они се стално селе због посла и зато Аги нема пријатеље. Он је тужан и усамљен. Једног дана упознаје старију госпођу Ему која живи у старој трошној кући. Она је дивна жена пуна разумевања за Агија и његове проблеме. Проводила је са њим сваки дан покушавајући да му надокнади љубав родитеља. Маштала је заједно са њим и вратила му осмех на лице. Аги је постао срећан дечак. Све је то трајало до једног дана када су Агијеви родитељи одлучили да се поново селе. Дечак је без своје пријатељице поново био усамљен. Није ни слутио да је Ема продала кућу и преселила се у његов крај. Тако су Ема и Аги поново били заједно, маштали су и смејали се.

Књига ми се свиђа јер показује да је важно имати пријатеља с којим можеш да машташ, да му се повераваш и да се са њим искрено смејеш.

Катарина Пајић IV₂

Ученици II₂ праве изложбу свезака у којима су прикази и илустрације књига

Кристина Дивац говори о својој омиљеној књизи ученицима трећег разреда